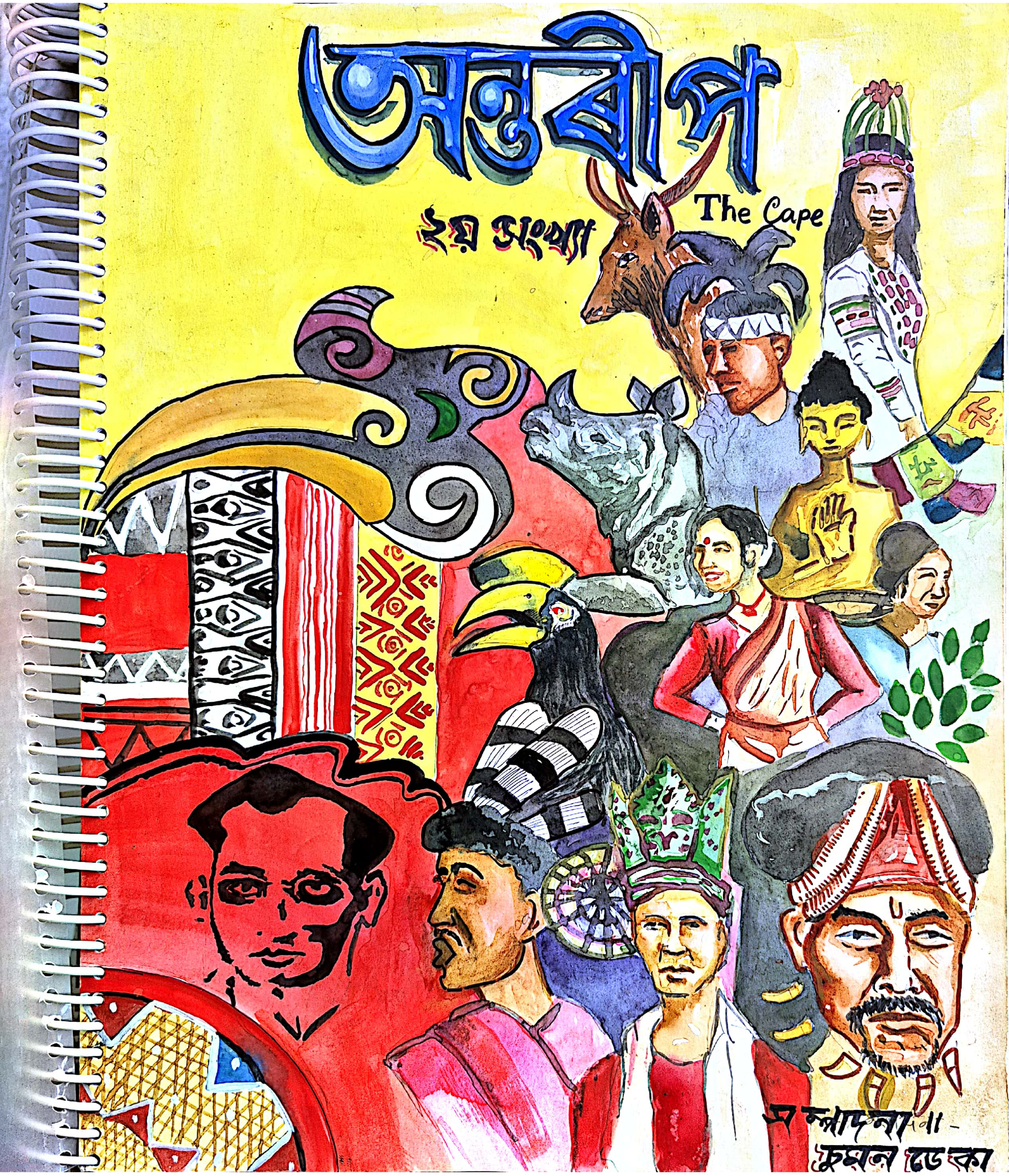
অন্তৰীপ
The Cape
২য় সংখ্যা
সম্পাদনা:-
ফুমন ডেকা

পাঠকৰ দৃষ্টিকোণত

* A unique and excellent work by the Department. Keep it up and achieve excellence.

[signature]
01.07.2024.

Scanned with OKEN Scanner

"অন্তৰীপ", the cape"

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত হস্তলিখিত পত্ৰিকা

২য় প্ৰকাশ ॥ ২০২৩-২৪ বৰ্ষ

সভাপতি : ড° পবিত্ৰ কুমাৰ নাথ

উপদেষ্টা মণ্ডলী : মেজৰ হৰিমল ভেকা
ড° মুকুট শৰ্মা
ড° জয়ন্ত কুমাৰ বৰুৱা
ড° প্ৰানজিৎ কুমাৰ শৰ্মা
অভিজিৎ সৰকাৰ

সম্পাদক : চুমন ভেকা

সদস্য : স্বাস্থ্যতী বৰুৱা
কৌশিক কু: কায়স্থ
ৰিয়াজুল হক
অঞ্জনা দেৱী
হিমাশ্ৰী শৰ্মা
জ্যোতিস্মিতা পাঠক
জুবিলিনা বৰুৱা
কল্যানী বৰুৱা
দিব্যজ্যোতি নাথ
নিবিড়া চহৰীয়া
শ্বাহ আলম

(অংগসজ্জা, বেটুপাত, ভিতৰৰ চিত্ৰ, আদি নিৰ্বাচন সম্পাদকৰ)

(মঙলদৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূগোলবিজ্ঞান বিভাগৰ হাতত সৰ্বস্বত্ব সংৰক্ষিত)

কৃতজ্ঞতা স্বীকাৰ :

- জিলা আয়ুক্ত "অসম গৌৰৱ" মুনিন্দ্ৰ নাথ ঙাটে।
- অধ্যক্ষ ড° কমলা কান্ত বড়া।
- ঔপন্যাসিকা, কবি, মনিকুন্তলা ভট্টাচাৰ্য্য।
- অধ্যাপকবৃন্দ : ড° পবিত্ৰ কুমাৰ নাথ।
  - মেজৰ হৰিমন ডেকা
  - ড° মুকুট শৰ্মা
  - ড° জয়ন্ত কুমাৰ বৰুৱা
  - ড° প্ৰানজিৎ কুমাৰ শৰ্মা
  - অভিজিৎ সৰকাৰ।
- ভিতৰৰ আশ্ৰৰ সহযোগী বৃন্দ
- ৰিয়াজুল হক
- শ্যামলাল সৰকাৰ
- জুবিলিনা বৰুৱা
- বাস্তুৰী মেধি
- নিশ্মিতা শিকদাৰ
- অঞ্জনা দেৱী
- জ্ঞাত- অজ্ঞাত সকলো শুভাকাংক্ষী

Head of the Deptt
GEOGRAPHY
Mangaldai College, Mangalda

উৎসৰ্গা...

• মনিপুৰৰ গোষ্ঠীগত সংঘৰ্ষত প্ৰাণ দিয়া প্ৰত্যেকৰে পুণ্য স্মৃতিত...

— সম্পাদক

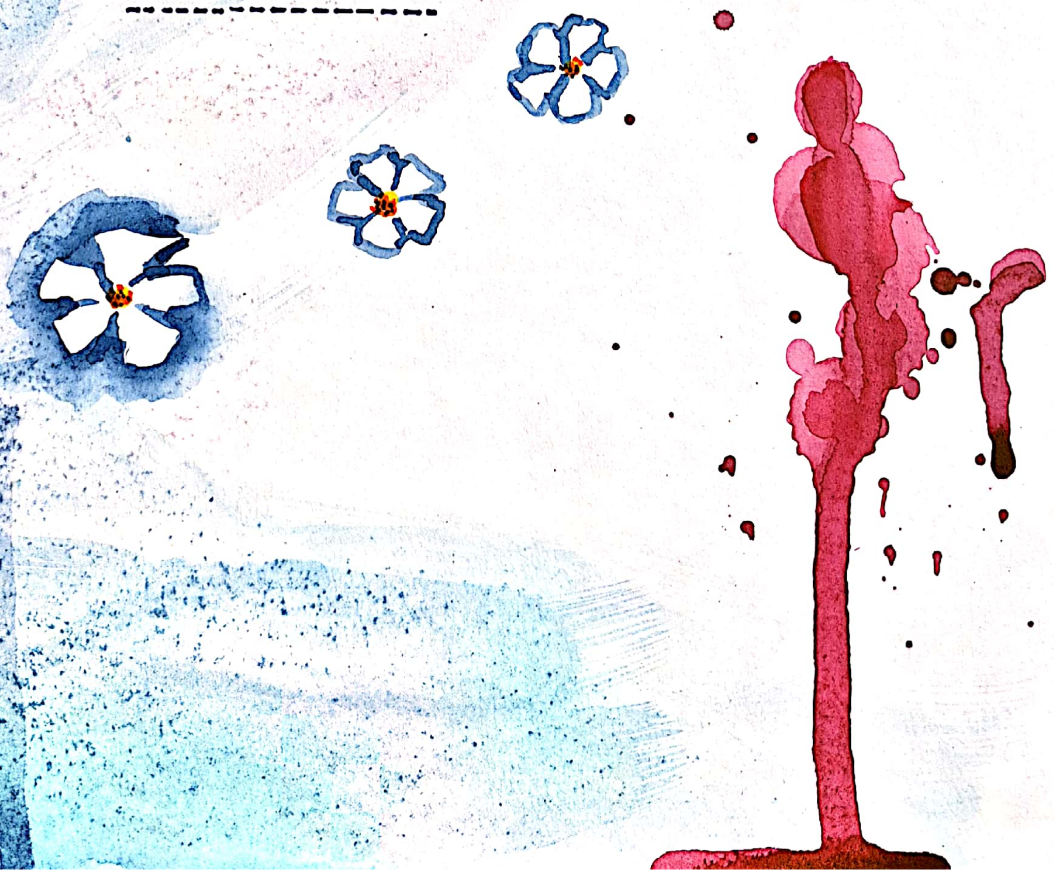

অসম চৰকাৰ

উপায়ুক্তৰ কাৰ্য্যালয় : দৰং : মংগলদৈ

তাং- ০১/০৯/২০২৩

শুভেচ্ছাবাণী

মংগলদৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভুগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকলে তেওঁলোকৰ হাতেলিখা বাৰ্ষিক আলোচনী “অন্তৰীপ” ৰ ২য় সংখ্যা প্ৰকাশ কৰাৰ ব্যৱস্থা কৰাত মই নথৈ আনন্দিত হৈছোঁ। আলোচনী খনে মহাবিদ্যালয় খনৰ ছাত্ৰ-ছাত্ৰী তথা শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী সকলক পুথিগত শিক্ষাৰ লগতে সাহিত্য চৰ্চা কৰাৰো এক সুন্দৰ সুযোগ প্ৰদান কৰিব।

মই মহাবিদ্যালয়খনৰ সমুহ শিক্ষক-শিক্ষয়ত্ৰী, ছাত্ৰ-ছাত্ৰী সকললৈ মোৰ আন্তৰিক অভিনন্দন জ্ঞাপন কৰিলো আৰু আলোচনী খন সৰ্বাংগ সুন্দৰ ৰূপত প্ৰকাশ পাব বুলি শুভেচ্ছা অৰ্পণ কৰিলোঁ।

(মুণিন্দ্ৰ নাথ ঙাটে)
জিলা আয়ুক্ত
দৰং, মঙ্গলদৈ

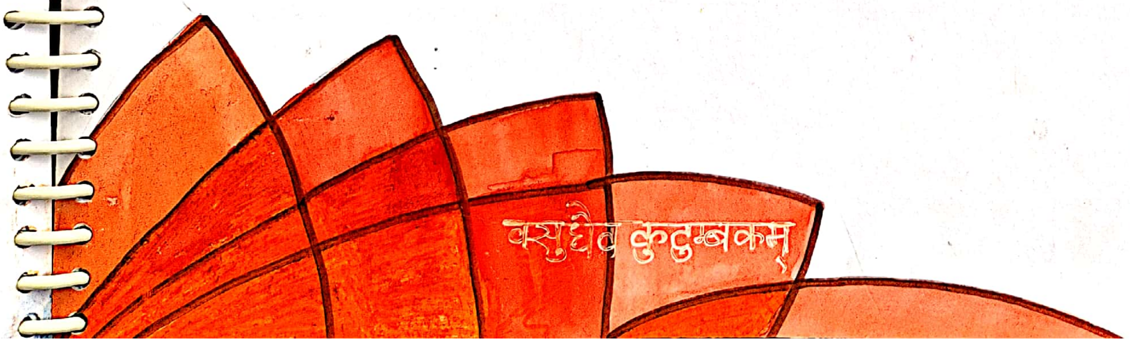

Scanned with OKEN Scanner

OFFICE OF THE PRINCIPAL
MANGALDAI COLLEGE
PO- MANGALDAI, PIN-784125, DIST- DARRANG
Email: principalmangaldaicollege@gmail.com
Ph : 9435137000(O)
7002501577(P)

Memo No. : MC/2022/ Date : ....

From

Dr. Kamala Kanta Borah, M.Sc, Ph.D
Principal
Mangaldai College, Mangaldai

Message

'ANTAREEP" the hand-written Megazine to be published by the Department of Geography is an outcome of academic endeavour of the students and teachers of the department. It gives me immense pleasure and satisfaction to know that the 2nd edition of "ANTAREEP" on the theme "North-East India" is on the verge of publication in commemoration of the Teacher's Day, 5th Sept, 2023. The main focus of the Megazine is to enhance writing skill of the students and to disseminate knowledge among students by providing the platform for writing. The hand written megazine not only faster student's academic intellect but also it reflects concerted work spirit in groups as well. Thanks to all the students and teachers of the department for making it happen in time. Hope, the megazine will upkeep its Identify and uniqueness in terms of quality and standards in days to come. With best wishes to all.

01.09.2023.

Principal
Mangaldai College
Mangaldai

শুভাশিষ

"মঙলদৈ মহাবিদ্যালয়ৰ ভূগোল-বিজ্ঞান বিভাগৰ দ্বাৰা প্ৰকাশিত "অন্তৰীপ"লৈ মোৰ অনিঃশেষ শুভেচ্ছা জনালো। তথ্য-প্ৰযুক্তিৰ এনে যান্ত্ৰিক যুগতো যে হাতেলিখা আলোচনী এখন যোৱা দুবছৰ ধৰি সন্মানেৰে-সফলতাৰে প্ৰকাশ কৰি আহিছে, তাৰ বাবে উদ্যোক্তা বৃন্দসকল অশেষ ধন্যবাদৰ পাত্ৰ।

পুনৰ শুভেচ্ছা জনালো এই আলোচনীয়ে হীৰক জয়ন্তী পৰ্যন্ত যাত্ৰা কৰক।"

— মধুস্মিতা ভট্টাচাৰ্য

২২ ডিচেম্বৰ '২৬

সভাপতিৰ এককলম... "ঈশান দিশৰ পবিত্ৰ ভূমি উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰত"

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতবৰ্ষ এনে অঞ্চল যাৰ পৰিসীমা ভূ-প্ৰাকৃতিক গঠন অনুসৰি অতি নিখুঁত ভাৱে চিহ্নিত কৰিব পাৰি। পাহাৰ-পৰ্বত, নদ-নদীৰ অৱবাহিকা, স্থানীয় উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী, প্ৰজাতীয় তথা নৃ-গোষ্ঠীয় বিভিন্নতা আদি বিভিন্ন উপাদানেৰে এই ভূখণ্ড পৃথিৱীৰ ভিতৰতে অদ্বিতীয়। এই অঞ্চলটোৰ গোলকীয় অৱস্থিতি, ভূ-তাত্ত্বিক গঠন, জলবায়ু, মৃত্তিকা, উদ্ভিদ, প্ৰাণী আদি এই সকলো উপাদানৰ মিশ্ৰিত প্ৰভাৱে ঠাইসমূহৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰৰ "হট স্পট" সৃষ্টি কৰাই নহয়, ভাষা-কলা-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰতো এক সলোসোৱা ঋণ প্ৰদান কৰিছে।

ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ ভৌগোলিক মাটি-কালিৰ মাত্ৰ ৮ শতাংশ অঞ্চল আগুৰি থকা এই ভূ-খণ্ডত ৮০০০ বিভিন্ন উদ্ভিদৰ প্ৰজাতি পোৱা যায় আৰু এই প্ৰজাতি সমূহৰ ভিতৰত ত্ৰিশ শতাংশ উদ্ভিদেই পৃথিৱীৰ আন অঞ্চলত উপলব্ধ নহয়। ক্ৰান্তীয় বৰ্ষা অৰণ্যৰ পৰা আল পাইন অৰণ্যলৈকে বিদ্যমান বিভিন্ন উদ্ভিদৰ প্ৰাধান্যতাই হল ঠাইসমূহৰ পৰিস্থিতি তন্ত্ৰৰ ভাৰসাম্যতাৰ উল্লেখযোগ্য সমল।

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ সামাজিক সংৰচনাৰ দিশটোও অতি আকৰ্ষণীয় যাক ভাৰতবৰ্ষৰ এক ক্ষুদ্ৰ সংস্কৰণ বুলি কব পাৰি। এই অঞ্চলটোত মূলতঃ মংগোলীয়, ককেচীয় আৰু অষ্ট্ৰেলীয় প্ৰজাতীয় বৈশিষ্ট্য সমূহৰ সমাহাৰ দেখা যায়। প্ৰজাতীয় বৈশিষ্ট্যৰ লগতে নৃ-গোষ্ঠীয় বিচিত্ৰতাই ঠাইসমূহক অন্য এক মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতত প্ৰায় ৪৫০ টা জনগোষ্ঠীয় সম্প্ৰদায় আছে। ইয়াৰ ভিতৰত অৰুণাচলৰ নিচি, আদি, মনপা, ওৱানচু, নক্টে; অসমৰ বড়ো, ডিমাচা, মিচিং, কাৰ্বি, ৰাভা, দেউৰী; মণিপুৰৰ কাবুই, মাও, পাইতে, মাৰু, কুকি, কম; মেঘালয়ৰ খাচী গাৰো; মিজোৰামৰ পই, মাৰেৰ, ত্ৰিপুৰী, লুচাই; নাগালেণ্ডৰ আও, কন্যাক, আংগামী, লোথা, কুকি আৰু ত্ৰিপুৰাৰ ত্ৰিপুৰী, মগ, হালাম আদি জনগোষ্ঠী সমূহ অন্যতম। ভূ-প্ৰাকৃতিক আৰু জৈৱিক বিভিন্নতাইও যে নৃ-গোষ্ঠীয় সাংস্কৃতিক প্ৰাচুৰ্য্যতাৰ সৃষ্টি হব পাৰে তাৰ এক অন্যতম নিদৰ্শন আমাৰ এই পবিত্ৰভূমি উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰত। উপৰোক্ত জনগোষ্ঠী সমূহৰ ভাষা, সংস্কৃতি, জীৱনশৈলী আদি প্ৰত্যেক দিশেই সুকীয়া আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলীত সংপৃক্ত হৈ থকা পৰম্পৰাগত জ্ঞান ভাণ্ডাৰ আজিৰ সমাজতত্ত্বৰ অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু।

জনজাতিৰ একলম... "ঈশান দিশৰ পবিত্ৰ ভূমি উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰত"

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতবৰ্ষ এনে অঞ্চল যাৰ পৰিসীমা ভূ-প্ৰাকৃতিক গঠন অনুসাৰে অতি নিখুঁত ভাৱে চিহ্নিত কৰিব পাৰি। পাহাৰ-পৰ্বত, নদ-নদীৰ অৱবাহিকা, হৰেক উদ্ভিদ আৰু প্ৰাণী, প্ৰজাতীয় তথা নৃ-গোষ্ঠীয় বিভিন্নতা আদি বিভিন্ন উপাদানেৰে এই ভূখণ্ড পৃথিৱীৰ ভিতৰতে অদ্বিতীয়। এই অঞ্চলটোৰ গোলকীয় অৱস্থিতি, ভূ-তাত্ত্বিক গঠন, জলবায়ু, মৃত্তিকা, উদ্ভিদ, প্ৰাণী আদি এই সকলো উপাদানৰ মিশ্ৰিত প্ৰভাৱে ঠাইখনৰ জৈৱ-বৈচিত্ৰ্যৰ "হট স্পট" সৃষ্টি কৰাই নহয়, ভাষা-কলা-সংস্কৃতিৰ ক্ষেত্ৰতো এক অনোমোহা ঋণ প্ৰদান কৰিছে।

ভাৰতবৰ্ষৰ মুঠ ভৌগোলিক মাটি-কালিৰ মাত্ৰ আঠাংশ অঞ্চল আগুৰি থকা এই ভূ-খণ্ডত ৮০০০ বিভিন্ন উদ্ভিদৰ প্ৰজাতি পোৱা যায় আৰু এই প্ৰজাতি সমূহৰ ভিতৰত প্ৰায় আঠাংশ উদ্ভিদেই পৃথিৱীৰ আন অঞ্চলত উপলব্ধ নহয়। অত্যধিক বৰ্ষা অৰণ্যৰ পৰা আল্পাইন অৰণ্যলৈকে বিদ্যমান বিভিন্ন উদ্ভিদৰ প্ৰাধান্যতাই হ'ল ঠাইখনৰ পৰিস্থিতি তন্ত্ৰৰ ভাৰসাম্যতাৰ উল্লেখযোগ্য সম্বল।

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ সামাজিক সংৰচনাৰ দিশটোও অতি আকৰ্ষণীয় যাক ভাৰতবৰ্ষৰ এক ক্ষুদ্ৰ সংস্কৰণ বুলি ক'ব পাৰি। এই অঞ্চলটোত মূলতঃ মংগোলীয়, ককেছীয় আৰু অষ্ট্ৰেলীয় প্ৰজাতীয় বৈশিষ্ট্য সমূহৰ সমাহাৰ দেখা যায়। প্ৰজাতীয় বৈশিষ্ট্যৰ লগতে নৃ-গোষ্ঠীয় বিচিত্ৰতাই ঠাইখনক অন্য এক মাত্ৰা প্ৰদান কৰিছে। সমগ্ৰ উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতত প্ৰায় ৪৫০ টা জনগোষ্ঠীয় সম্প্ৰদায় আছে। ইয়াৰ ভিতৰত অৰুণাচলৰ নিচি, আদি, মনপা, ৱাংচু, নক্টে; অসমৰ বড়ো, ডিমাচা, মিচিং, কাৰ্বি, ৰাভা, দেউৰী; মণিপুৰৰ কাবুই, মাও, পাইতে, মাৰ, কুকি, কম; মেঘালয়ৰ খাচী গাৰো; মিজোৰামৰ পই, লাখেৰ, ত্ৰিপুৰী, লুচাই; নাগালেণ্ডৰ আও, কন্যাক, আংগামী, লোথা, কুকি আৰু ত্ৰিপুৰাৰ ত্ৰিপুৰী, মগ, হালাম আদি জনগোষ্ঠী সমূহ অন্যতম। ভূ-প্ৰাকৃতিক আৰু জৈৱিক বিভিন্নতাইও যে নৃ-গোষ্ঠীয় সাংস্কৃতিক প্ৰাচুৰ্য্যতাৰ সৃষ্টি হ'ব পাৰে তাৰ এক অন্যতম নিদৰ্শন আমাৰ এই পবিত্ৰভূমি উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰত। উপৰোক্ত জনগোষ্ঠী সমূহৰ ভাষা, সংস্কৃতি, জীৱনশৈলী আদি প্ৰত্যেক দিশেই সুকীয়া আৰু তেওঁলোকৰ জীৱনশৈলীত সংপৃক্ত হৈ থকা পৰম্পৰাগত জ্ঞান ভাণ্ডাৰ আজিৰ সমাজশাস্ত্ৰৰ অধ্যয়নৰ বিষয়বস্তু।

সম্প্ৰতি এই গোলকীকৰণৰ যুগত প্ৰতিটো অঞ্চল বা ঠাই উদ্যোগীকৰণৰ লগতে নগৰীকৰণ অৰ্থাৎ তথাকথিত উন্নয়নৰ আতোৰাৰ কবলত! যাৰফলত প্ৰাকৃতিক ভাৰসাম্যহীনতাৰ লগতে সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক দিশবোৰ বিপৰ্য্যয় পৰিলক্ষিত হৈছে। বহুগোষ্ঠীয় সংঘাত, সীমাবিবাদ, উগ্ৰবাদ, বিচ্ছিন্নতাবাদী ভাৱধাৰা, প্ৰাকৃতিক সম্পদৰ লুণ্ঠন, আদি নেতিবাচক সামাজিক সমস্যা সমূহৰ মৌলিক কাৰণটোৱেই হ'ল অপ্ৰাকৃতিক উন্নয়ন। এই সকলো সমস্যাৰ একটাই মূলমন্ত্ৰ হৈছে বহনক্ষম উন্নয়ন। অৰ্থাৎ আমি যেতিয়ালৈকে বহনক্ষম জীৱনশৈলী যাপন নকৰো, বহনক্ষম উন্নয়ন এক অলীক স্বপ্ন হৈ ৰব!

উত্তৰ-পূব ভাৰতবৰ্ষৰ সামাজিক, সাংস্কৃতিক আৰু ভৌগোলিক দিশৰ বিভিন্ন বিষয়বস্তুক সামৰি "ভূ-গোল বিজ্ঞান বিভাগৰ" দ্বাৰা সৃষ্ট হস্তলিখিত আলোচনী "অন্তৰীপ, the Cape" আৰু নৱৰূপত ২য় সংখ্যাৰ বাবে প্ৰকাশৰ পথত উপনীত। বৰ্তমান প্ৰজন্মক Gen-Z তথা Internet Generation বুলি অভিহিত কৰা হয়। যি সময়ত কলম আৰু কাগজৰ ব্যৱহাৰ ক্ৰমান্বয়ে হ্ৰাস পাই আহিছে। তেনে সময়ত এই বিভাগৰ নতুন প্ৰজন্মই প্ৰকাশ কৰা হস্তলিখিত আলোচনী খনে সৃজনশীলতাৰ ক্ষেত্ৰত এক নতুন আশা প্ৰদান কৰিছে। ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগতে গোন প্ৰথমে সূচনা হোৱা এই আলোচনী খনৰ নেতৃত্ব লোৱা শ্ৰীমান ঝুমন ডেকা আৰু তেওঁক সহযোগ কৰা সকলো কৰ্মী আৰু গুণগ্ৰাহী সকলক মোৰ শুভাশীষ জনালোঁ।

"জয়তু ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ,"
"জয়তু মঙ্গলদৈ মহাবিদ্যালয়।"

ড° পবিত্ৰ কুমাৰ নাথ
মুৰব্বী অধ্যাপক
"ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগ"

Head of the Deptt
GEOGRAPHY
Mangaldai College, Mangaldai

Scanned with OKEN Scanner

সম্পাদকীয়...... "উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল: অনৈক্যৰ মাজত ঐক্য"

ভাৰতবৰ্ষৰ উত্তৰ পূব প্ৰান্তত ৮৫°৩৪' দ্ৰাঘিমাংশ আৰু ২৯°৩৪' দ্ৰাঘিমাংশৰ মাজত অৱস্থিত নয়নাভিৰাম দৃশ্যৰে মোহনীয় পূবৰ জনপদ আৰু প্ৰাকৃতিক সম্পদ অনবদ্য। ইয়াত বাস কৰা থকা সংস্কৃতি - কৃষ্টি বেলেগ

উত্তৰে ২২°৫০' অক্ষাংশ আৰু উত্তৰ অক্ষাংশ আৰু ২৭°৫০' উত্তৰ পূব ভাৰত, যাক হিমালয়ৰ ভাৰে সজাই পৰাই ৰাখে। উত্তৰ পৰিবেশৰ মাজত থকা সম্পৰ্ক প্ৰত্যেক জাতি-জন-গোষ্ঠীৰ মাজত বেলেগ যদিও তেওঁলোকৰ মাজত সম্প্ৰীতিৰ বাৰ্তাবাহক ৰূপে আত্মপ্ৰকাশ কৰি আছে "উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল" বাসী শব্দটোৰেই। অসমকেই আদি কৰি উত্তৰ-পূবৰ আনকেইখন ৰাজ্য অৰুণাচল প্ৰদেশ, নাগালেণ্ড, মণিপুৰ, মিজোৰাম, ত্ৰিপুৰা, মেঘালয় মিলি একেলগে সপ্তভগ্নীৰ সৃষ্টি কৰিছে। যদিও পৰৱৰ্তী সময়ত ২০০৫ চনত চিক্কিম প্ৰদেশমনো লগ হয় আৰু ৮ ভাতৃ প্ৰদেশ আখ্যা পায়। উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সমন্বয়ৰ বিষয়ে ৰূপকোঁৱৰে কৈছিল -

"মইয়েই খাচীয়া
মই জয়ন্তীয়া
উমলা আবৰ অঁকা,
মই চিংফৌ
ডফলাৰ শিৰি
মোৰ নশিৰিয়া ভেকা।"

ৰূপকোঁৱৰ জ্যোতিপ্ৰসাদ আগৰৱালাৰ বৰ অসম আৰু প্ৰতিমাৰ উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সাম্য মৈত্ৰীৰ বাণী আওৰাই আমাক কৈছে -

"মালুং চুতীয়া
লুজাই মিকিৰ গাৰো
মিচিমি মমতি
নগা আঙ্গামী বীৰ
পৰ্বতে পাহাৰে জ্বলিছে ওমফিৰ।
সাম্য মৈত্ৰীৰ মই ক বন্ধুৱা
চাহ বাগিচাৰ মই বন্ধুৱা
ন - অসমীয়া মৈমনছিঙীয়া
বন্ধুৱা নেপালী
নৃত্য কুশলী মণিপুৰীয়া মই....."

তাহানিৰ বৰঅসম আৰু প্ৰতিয়াৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ৰাজ্যবোৰৰ মাজৰ সম্প্ৰীতিৰ কথা বুজাবলৈ ইয়াতকৈ বেছি প্ৰভাৱ বিস্তাৰ কৰা আন ৰচনা হয়তো পাবলৈ বিৰল বা থাকিলেও উদ্ধাৰ কৰাটো দুষ্কৰ। উত্তৰ পূবৰ ৰাজ্যসমূহৰ মাজৰ একতাৰ মনোভাৱ প্ৰকাশৰ এনে ৰূপে বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন বিপদত একগোট হৈ আহিছে, লাগিলেই স্বাধীনতাৰ বাবেই হওক নতুবা কোনো আপদকালীন দুৰ্যোগৰ কালতেই নহওঁক কিয়! প্ৰয়োজনে একগোট হৈ কেইখনমান ৰাজ্যই একেলগে সমস্যাৰ সন্মুখীন হোৱা আৰু প্ৰয়োজনে বিকাশৰ বাবে কাম কৰাৰ মানসিকতা আজিলৈকে ভাৰতবৰ্ষৰ আন আন ৰাজ্যসমূহৰ মাজত দেখিবলৈ পোৱাটো কঠিন।

উত্তৰ পূৰ ভাৰতৰ প্ৰায় কেইখন ৰাজ্যতেই জন-জাতীয় লোকে বাস কৰা দেখিবলৈ পোৱা যায়। অসম, অৰুণাচল প্ৰদেশ, মেঘালয়কে আদি কৰি গোটেই কেইখন ৰাজ্যতেই মংগোলীয় আৰু অষ্ট্ৰেলয়ড স্বঃ গোষ্ঠীয় লোকে প্ৰাচীন কালৰে পৰা বসবাস কৰি আহিছে। তাৰে মাজত কিছু কিছু জনগোষ্ঠীৰ মাজত নেতৃত্বৰ জৰিয়তে ফৈদসমূহৰ মাজত ৰজা পদৰ সৃষ্টি হৈছিল আৰু ৰাজনৈতিক প্ৰশাসনৰ ব্যৱস্থা আৰম্ভ হৈছিল। বুৰঞ্জীৰ পাত মেলিলেই পাওঁ, যেতিয়া আহোমসকল মাওলুংৰ পৰা চীনৰ ৰাজকুমাৰ চাও-লুং চুকাফাৰ নেতৃত্বত পাটকাই পৰ্বত পাৰ হৈ খুং জুন চুন মাজত প্ৰৱেশ কৰে তেতিয়া চুকাফাই অনেক জনজাতীয় ৰাজ্যৰ লগত সংঘৰ্ষত লিপ্ত হোৱাৰ বিৱৰণী। এটা সময়ত আহোম ৰাজ্য প্ৰতিষ্ঠাৰ কালত এনে সৰু সৰু জনজাতীয় ৰজাবোৰক দমন কৰি আহোম ৰাজ্যৰ পৰিসীমা বৃদ্ধি কৰিছিল। বিভিন্ন ৰাজনৈতিক ক্ষেত্ৰত ৰাজপৰিয়ালৰ মাজত হোৱা বৈবাহিক সম্পৰ্ক স্থাপনৰ জৰিয়তেও এই এক ৰাজনৈতিক, সামাজিক আৰু সাংস্কৃতিক ঐক্যবোধৰ সৃষ্টি হৈছিল। সি ঐক্যবোধ আজিলৈকে প্ৰচলিত হৈ আছে।

ব্ৰিটিছ ইষ্ট ইণ্ডিয়া কোম্পানীৰ ঔপনিৱেশিক কালছোৱাত উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ প্ৰায় কেইখন ৰাজ্যতে মিছনেৰীসকলে খ্ৰীষ্টান ধৰ্মৰ প্ৰচাৰ কৰে। কেৱল অসমতহে আৰ্যভাষা আৰু হিন্দুত্বৰ ভয় ভয় সয় সয় হৈ আছিল। বৌদ্ধ ধৰ্মৰ আৰু প্ৰাণবাদী বিশ্বাস তথা ৰীতি নীতি সমান্তৰাল ভাৱে চলি আছিল। আজিৰ প্ৰেক্ষাপটত উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ধৰ্মীয় বিভিন্নতাৰ মাজেদিও এক বিচিত্ৰতাৰ আভাষ পোৱা যায়।

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ ৰাজ্যসমূহৰ জনজাতি লোকসকলৰ মাজত নৃত্য-গীত বাদ্য অতীজৰে পৰাই জনপ্ৰিয় আৰু প্ৰচলিত। মণিপুৰী, সত্ৰীয়া, বিহু, চেৰাৱ আদি নৃত্য উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ কিছু জনপ্ৰিয় লোক-নৃত্য।

উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ ৰাজ্যসমূহৰ জনতাৰ বাবে উন্নতীয়া ৰাজনৈতিক অধিকাৰ আৰু বিকাশৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰে NEC Act 1971 (84 of 1971) অধিসূচনাৰ জৰিয়তে 7 নৱেম্বৰ 1972 চনত নৰ্থ-ইষ্টাৰ্ন কাউন্সিলক ছিলঙত প্ৰতিষ্ঠা কৰে। এই কাউন্সিলৰ দ্বাৰা ইতিমধ্যে বিভিন্ন ক্ষেত্ৰত উন্নয়নৰ কাম কৰা হৈছে।

উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ বুলিলে আমাৰ চকুৰ আগত ভাঁহি আহে প্ৰধান হাঁহি মুখৰ সৰল জন-জাতীয় ভাই-ভনীসকলৰ মুখমণ্ডল। সহজ-সৰল আৰু কৰ্মঠ সহিষ্ণু জন-জাতীয় লোকসকলে আনক আমনি নকৰাকৈ নিজৰ নিজৰ কৃষ্টি-অস্তিত্ব ৰাখিছে। প্ৰত্যেক লোকে নিজ নিজ ৰাজ্যসমূহৰ লগত এক উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ লোক হিচাপে চিনাকী দি আহিছে। মীৰাবাই চানু, লাভলীনাকে আদি কৰি ইয়াৰ উদাহৰণ অন্যতম।

ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱে তাহানিতে তেওঁৰ গানৰ কলিৰ মাজেৰেই উত্তৰ পূৰ্ব আৰু উত্তৰ পূৰ্ববাসীৰ মাজত এক অদৃশ্য বান্ধোনৰ কথা প্ৰকাশ কৰিছে, এইদৰে,

"ভাৰত নিজা তৰাৰে সজোৱা আইৰে কোলা,
ভাৰতৰে পূৰ্ব দিশৰ সূৰ্য্য উঠা দেশ।"

ভূগোল বিজ্ঞান বিভাগৰ দেৱালিকাৰ ২য় সংখ্যাত উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ মত-বৰ্ণ তথ্যৰে নতুন ৰূপত সজাই-পৰাই তোলাৰ প্ৰয়াস কৰা হৈছে। প্ৰকাশ কৰিবৰ বাবে আগ্ৰহ প্ৰকাশ কৰা বিভাগৰ মুৰব্বী অধ্যাপক ড° নাথ চাৰৰ সমন্বিতে অধ্যাপকমণ্ডলীলৈ মোৰ ভক্তিভৰা ধন্যবাদ যাচিছোঁ। লগতে বিভিন্ন দিহা-পৰামৰ্শৰে উৎসাহ যোগোৱা সমূহ নবীন-প্ৰবীণক মোৰ ধন্যবাদ জ্ঞাপন কৰিছোঁ।

সূচীপত্ৰ :

- উত্তৰ পূৰ ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য : জ্যোতিস্মিতা পাঠক
- Some tourist destination of North East India : Saswati Baruah
- অসমৰ কেইটিমান জনজাতিৰ বসতি : নিকিতা শইকীয়া
- অৰুণাচল প্ৰদেশৰ কেইটামান জন-জাতি : সংগীতা ডেকা
- মাজুলি : সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ : দেৱাশীষ ৰাজকুমাৰ
- নদী-দ্বীপ মাজুলি : ৰাজশ্ৰী কাশ্যপ
- সংগীতসূৰ্য্য ভাৰতৰত্ন ড° ভূপেন হাজৰিকা : অঞ্জনা দেৱী
- দীপৰ বিল - উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ ভ্ৰমন অন্যতম আদ্ৰভূমি : জুবিলিনা বৰুৱা
- সুৰীয়া মাতৰ কংসং পাওবাঙালকল : বিশ্বজয় বৰদলৈ
- উত্তৰ পূৰ্ব সীমান্ত সংস্থা : পাপ্যা মণ্ডল
- The keibul lamjao national park : Shah Alam
- History and climate of Arunachal Pradesh : Krishnakhi Borah
- Agriculture of NE India : Past and present : Prarthona Deka
- Dehing patkai Festival : Karabi Saharia
- Tsomgo lake : Rohit Bose
- Umananda : Nibir Saharia
- State birds of Assam white winged wood duck : Shasanka M. Kashyap

Scanned with OKEN Scanner

- Some Dishes of North East India : Drupad Medhi
- Why ethnic violence in India's Manipur has been going on for three months : Kalyani Baruah
- Tripura : Geographical profile : Rohan Ghosh
- North - East India : An underdeveloped region, why? : Kaushik Kr. Kayastha
- Lok tak Lake : Dibya Jyoti Nath

Scanned with OKEN Scanner

উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য

– জ্যোতিস্মিতা পাঠক
(তৃতীয় ষাণ্মাসিক)

উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰত ইয়াৰ সমৃদ্ধ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ বাবে জনাজাত এক অঞ্চল যি হৈছে থলুৱা জনজাতীয় পৰম্পৰা, ধৰ্মীয় আচৰণ, সংগীত, নৃত্য, সাহিত্য আৰু কলাৰ এক অনন্য মিশ্ৰণ। এই অঞ্চলত অনন্য জাতি জনগোষ্ঠীৰ লোক আছে, প্ৰত্যেকৰে পৃথক পৃথক সংস্কৃতি আৰু ৰীতি নীতি আছে। এই লিখনীৰ জৰিয়তে উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ কিছু গুৰুত্বপূৰ্ণ দিশ আলোচনা কৰা হ'ল –

<u>ইতিহাস</u>:- উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ ৰাজ্যসমূহ এক সমৃদ্ধ ইতিহাসৰ সৈতে এক বৈচিত্ৰময় কাহিনী আছে। পুৰণি অসম, মণিপুৰ, ত্ৰিপুৰা আৰু চিকিম লগ লাগি বৰ্তমানৰ উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰত গঠিত হৈছে। আগতে অসম বুলি কওঁতে, ব্ৰিটিছৰ তলতীয়া হৈ থাকোঁতে মেঘালয়, নাগালেণ্ড আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশ অসমৰে একোটা অংশ আছিল। অসমখনক পুৰণি কালত কামৰূপ আৰু প্ৰাগজ্যোতিষপুৰ নামেৰে বিদিত আছিল। কামৰূপৰ প্ৰবল প্ৰতাপী ৰজা ভগদত্তৰ নাম মহাভাৰতৰ কুৰুক্ষেত্ৰৰ যুদ্ধতো সুবিদিত। বৰ্তমানৰ উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰত ইয়াৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশ, অসংখ্য জাতি-জনজাতিৰ স্বকীয় খাদ্য, সাজ-পোছাক, নৃত্য তথা ৰীতি-নীতি সমূহৰ বাবে জনাজাত।

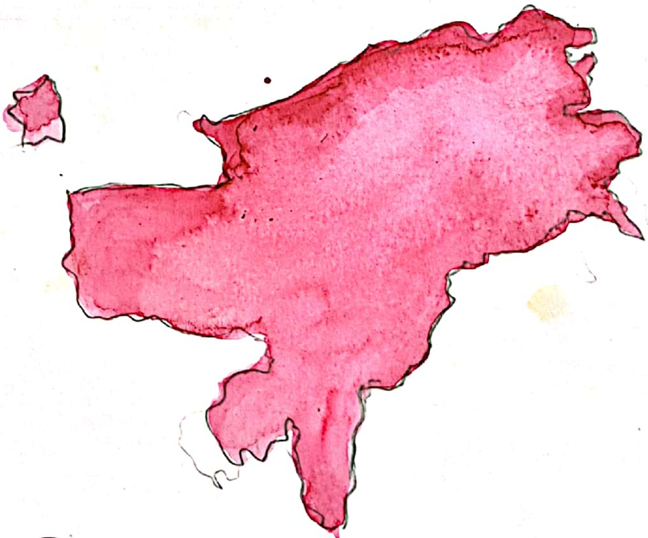

<u>থলুৱা জনজাতি</u>:- ভাৰতবৰ্ষৰ ভিতৰত উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতখন থলুৱা জাতি-জনগোষ্ঠীৰে ভৰা এটা অঞ্চল। ইয়াৰ ভিতৰত- বড়ো, নগা, খাচী, জয়ন্তীয়া, মণিপুৰী, মিচিং, মিজো, গাৰো, কোচ, আহোম, মিচিং, তিৱা, কছাৰী, হাজং ইত্যাদি ইত্যাদি। এই জাতি-জনগোষ্ঠী বোৰে ওঁওঁলোকৰ উপাধিপুৰুষ-সকলৰ পৰা চলি অহা পৰম্পৰা বোৰে, বস্ত্ৰ তথা পৰম্পৰাগত পোছাক, কৃষি পদ্ধতি, জনজাতীয় খাদ্য আদিৰ ক্ষেত্ৰত এক স্বকীয়তা বহন কৰে।

<u>ভাষা</u>:- চীন-তিব্বত, তিব্বত-বৰ্মী, অষ্ট্ৰো–এছিয়াটিক আৰু টাই ভাষা পৰিয়ালৰ সৈতে উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ এক ভাষিক বৈচিত্ৰ আছে। প্ৰধান ভাষাবোৰৰ ভিতৰত আছে অসমীয়া, বড়ো, খাচী, মিজো, মেইটেই, কাৰ্বি আৰু নগা ভাষা। থলুৱা ভাষা উপভাষাৰ লগত ইংৰাজী আৰু হিন্দীও বহুলভাৱে ব্যৱহাৰ কৰা হয়।

ধৰ্ম:- উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল ভিন্ন লোকৰ, ভিন্ন ধৰ্মৰ বাসস্থান। হিন্দু, মুছলমান, খ্ৰীষ্টান, বৌদ্ধ, শিখ আদি ধৰ্মৰ লোক এই অঞ্চলৰ অধিবাসী। তাৰ ভিতৰত অসমত হিন্দু, মুছলমান লোকৰ সংখ্যা আন ৰাজ্যসমূহৰ ~~তুলনাত~~ অধিক। আনহাতে মেঘালয়, নাগালেণ্ড আদি ৰাজ্যত আন ধৰ্মৰ তুলনাত খ্ৰীষ্টিয়ান ধৰ্মাৱলম্বী লোকৰ সংখ্যা অধিক।

সংগীত আৰু নৃত্য:- উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক গাঁথনিত সংগীত আৰু নৃত্যই এক গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰে। প্ৰতিটো জনজাতি আৰু সম্প্ৰদায়ৰ নিজা স্বকীয় বাদ্যযন্ত্ৰ, লোকগীত আৰু নৃত্য ৰচনা আছে। তাৰ ভিতৰত কিছুমান জনপ্ৰিয় নৃত্য হ'ল বিহু (অসম), নগা নৃত্য (নাগালেণ্ড), চেৰাও নৃত্য (মিজোৰাম), থাংটা (মণিপুৰ), ৱাংগালা নৃত্য (গাৰো জনজাতি), বাঁহ নৃত্য (অসম) ইত্যাদি। অঞ্চলটোৰ কিছুমান গীত হৈছে - বিভিন্ন লোকগীতৰ ভিতৰত গোৱালপৰীয়া লোকগীত, কামৰূপীয়া লোকগীত, টোকাৰী গীত, জিকিৰ, বৰগীত নাটসা ইত্যাদি। মণিপুৰৰ জনপ্ৰিয় নৃত্য মণিপুৰী আৰু অসমৰ সত্ৰীয়া নৃত্যক ভাৰতবৰ্ষৰ শাস্ত্ৰীয় নৃত্যৰ তালিকাত অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হৈছে।

উৎসৱ:- উত্তৰ-পূৰ্ব ভাৰতৰ উৎসৱবোৰ জীৱন্ত আৰু ৰঙীন, যি অঞ্চলটোৰ ধৰ্মীয় আৰু সাংস্কৃতিক বৈচিত্ৰ প্ৰতিফলিত কৰে। বিহু হৈছে অসমৰ এক জাতীয় উৎসৱ, যাক নৃত্য গীত আৰু পৰম্পৰাগত খেলৰ সৈতে উদযাপন কৰা হয়। অন্যান্য উল্লেখযোগ্য উৎসৱসমূহৰ ভিতৰত আছে- হৰ্নবিল উৎসৱ (নাগালেণ্ড), চাংগাই উৎসৱ (মণিপুৰ), অৰুণাচল প্ৰদেশৰ টৰ্গিয়া উৎসৱ, অসমৰ অম্বুবাচী মেলা ইত্যাদি।

হস্তশিল্প: হস্তশিল্পই স্থানীয় শিল্পীসকলৰ শৈল্পিক দক্ষতা প্ৰদৰ্শন কৰে। উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰত ইয়াৰ বাঁহ বেতৰ শিল্পৰ বাবে অতি প্ৰসিদ্ধ। তদুপৰি, মৃৎ শিল্প, বয়ন শিল্প, কাঠৰ সামগ্ৰী আৰু পৰম্পৰাগত গহনা, অলংকাৰ ইত্যাদি হস্তশিল্পৰ ভিতৰত পৰে। ইয়াৰ প্ৰতিটো জাতি-উপজাতিৰ নিজা নিজা অনন্য কাৰুশিল্প, হস্তশিল্প আছে যিয়ে লোকচিত্ৰসুলভ, শিল্পীসুলভ দক্ষতাসমূহক পৰিস্ফুট কৰে।

ৰন্ধন প্ৰণালী:- উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ ৰন্ধন প্ৰণালী দেশৰ বাকী অংশতকৈ বিবিধ আৰু পৃথক। পৰম্পৰাগত ব্যঞ্জনবোৰত, স্থানীয়ভাৱে উৎপাদিত উপাদান যেনে- বাঁহৰ গাজ, ৰেঙতি, মাছ, গাহৰি মাংস, বিভিন্ন বনৌষধিৰে ভৰা আঞ্জা আদি অন্তৰ্ভুক্ত কৰা হয়। কিছুমান জনপ্ৰিয় ব্যঞ্জনৰ ভিতৰত, মাছৰ আঞ্জা, মণিপুৰী ইৰোম্বা, নগাসকলৰ বোৰাত দিয়া গাহৰি মাংস, ইত্যাদি। তদুপৰি পৰম্পৰাগতভাৱে চলি অহা পানীয়সমূহ তেওঁলোকে গ্ৰহণ কৰে। তদুপৰি পৰম্পৰাগত পিঠাপনা-জলপান আদি তেওঁলোকে গ্ৰহণ কৰে।

Pathak

<u>পৰম্পৰাগত পোছাক</u>:- এই অঞ্চলৰ প্ৰতিটো জনজাতিৰ স্বকীয় পৰম্পৰাগত পোছাক আছে; যি এই অঞ্চলৰ বাসিন্দাসকলৰ সাংস্কৃতিক পৰিচয় বহন কৰে। পৰম্পৰাগত পোছাক যেনে- অসমৰ মেখেলা চাদৰ, ধুতি, মণিপুৰীসকলৰ ফানেক, ৰিহা আৰু জৈনচেম (মেঘালয়), পুৱানচেই (মিজোৰাম) আদিৰ দৰে পৰম্পৰাগত পোছাকে অঞ্চলটোৰ সমৃদ্ধ বস্ত্ৰ ঐতিহ্য প্ৰতিফলিত কৰে।

<u>সাহিত্য আৰু লোককথা</u>:- উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ এক সমৃদ্ধ সাহিত্য পৰম্পৰা আছে, যʼত প্ৰজন্মৰ পিছত প্ৰজন্ম পাৰ হৈ যোৱা লোক কাহিনী, পৌৰাণিক কাহিনী আৰু কিংবদন্তিৰ এক বিশাল সংগ্ৰহ আছে। বহুসংখ্যক লিখকে নিজৰ ভিন্ন লিখনীৰ জৰিয়তে অঞ্চলটোৰ সাহিত্যলৈ গুৰুত্বপূৰ্ণ অৱদান আগবঢ়াইছে।

এইসমূহ উত্তৰ পূব ভাৰতৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্যৰ কেইটামান চমু আভাস মাথোন। অঞ্চলটোৰ বৈচিত্ৰ আৰু স্বকীয়তাই ইয়াক পৰম্পৰা, ৰীতি-নীতি আৰু কলাত্মক অভিব্যক্তিৰ ভাণ্ডাৰ কৰি তুলিছে। যি এক জীৱন্ত সংস্কৃতিৰ ঐতিহ্যৰ ভঁৰাল প্ৰজন্মৰ পিছত প্ৰজন্ম কঢ়িয়াই আনিছে।

State Birds of NE States:

- Arunachal Pradesh : Indian Roller
- Assam : White winged wood Duck
- Manipur : Mrs. Hume's pheasant
- Meghalaya : Hill Myna
- Mizoram : Mrs. Hume's pheasant
- Nagaland : Blyth's Tragopan
- Sikkim : Blood Pheasant
- Tripura : Green Imperial Pigeon

— Editor

Scanned with OKEN Scanner

Some Major Tourist Destinations of NE INDIA

— Saswati Baruah
(5th sem)

Tawang:- Tawang situated at an elevation of 3048 mt. in nothwestern part of arunachal pradesh. It is home to the Tawang monastery which is the second largest and oldest in Asia. The Monastery is three stories high and is enclosed by a 282 mt. long compound wall.

Kamakhya Temple:- A famouse hindu temple dedicated to the mother goddess Kamakhya. It is one of the ~~past~~ oldest of the 51 shakti pithas. Situated on the Nilachal Hill in western part of Guwahati.

Moirang:- It is situated near the loktok lake, this town is one of the main centres of early meitei folk culture and has a spatial place in the history of the Indian freedom stuggle as it was at moirang that flag of the Indian National Army was first unfurled on April 14, 1944.

Scanned with OKEN Scanner

Cherrapunji : The historic name Sohra is now more commonly used. It is credited as being the wettest place on Earth, but nearby Mawsynram currently holds that record. Cherrapunji still holds the all-time record for the most rainfall in a calender month and in a year.

Dawki : A border town with Bangladesh, it has the beautifull Umngot River as a major tourist attraction.

Vantawng Falls : Located at a distance of about 137 km/s from Aizawl, it is the highest and most spectacular of all the waterfalls in Mizoram.

Hmuifang : With an elevation of 1619 meters, is covered with virgin forests reserved since the days of the Mizo chief.

Scanned with OKEN Scanner

অসমৰ কেইটামান জনজাতিৰ বসতি

নিমিতা শইকীয়া
(১ম ষাণ্মাষিক)

অসম বিভিন্ন জাতি আৰু জনজাতিৰ মিলনভূমি । বিভিন্ন সময়ত বিভিন্ন গোষ্ঠীৰ মানুহ আহি এই সমভূমিত বসবাস কৰি এক বৃহৎ অসমীয়া সমাজ গঠনত অৰিহণা যোগাইছেহি । এক বৃহৎ অসমীয়া জনগোষ্ঠীৰ অংশ হোৱা সত্ত্বেও তেওঁলোকৰ প্ৰত্যেকেই কিছুমান স্বকীয় আচাৰ-অনুষ্ঠান, ৰীতি-নীতি পালন কৰি আহিছে । নিজস্ব সাজ-পাৰ, উৎসৱ অনুষ্ঠানেৰে তেওঁলোক প্ৰত্যেকেই অসমীয়া হৈয়ো এটা আনটোৰ পৰা পৃথক ।

অসমৰ জনজাতীয় লোকসমূহ যাইকৈ মংগোলীয় গোষ্ঠীৰ । মংগোলীয়সকলৰ বিশেষত্ব হ'ল তেওঁলোকৰ মুখ চেপেটা, ডাড়ি গোফ কম । চকুৰ ওপৰ পতাত এক বিশেষ ভাঁজ আছে চকু সৰু, চুলি ক'লা আৰু পোন । অসমৰ জনজাতিসমূহৰ মাজতো এই লক্ষণসমূহ দেখিবলৈ পোৱা যায় ।

২০১১ চনৰ পৰিসংখ্যা অনুসৰি সৰ্বভাৰতীয় হাৰতকৈ (৮.২০ শতাংশ) অসমত জনজাতীয় সংখ্যা বেছি (১২.৪০ শতাংশ) অসমৰ জনজাতিসমূহক বহলভাৱে দুটা ভাগত ভাগ কৰিব পাৰি ।(১) পাৰ্বত্য জনজাতি আৰু (২) ভৈয়াম জনজাতি । অসমৰ ডিমা হাছাও জিলাতে জনজাতীয় জনসংখ্যাৰ হাৰ সৰ্বাধিক (৬৮.২৮ শতাংশ) । ইয়াৰ পাছতে আছে কাৰবি আংলং (৫৫.৬৯ শতাংশ), ধেমাজি (৪৭.২৯ শতাংশ), কোকৰাঝাৰ (৩৩.৬৭ শতাংশ), নলবাৰী (২৭.৬৩ শতাংশ), গোৱালপাৰা (১৬.৬৩ শতাংশ), দৰং (১৬.৬১ শতাংশ), মৰিগাঁও (১৫.৫৫ শতাংশ), বঙাইগাঁও (১২.২৩ শতাংশ) আৰু গোলাঘাট (৯.৯৩ শতাংশ) । বাকী কেইখন জিলাত জনজাতিৰ সংখ্যা হাৰ সৰ্বভাৰতীয় হাৰতকৈ কম ।

ভাৰতৰ সংবিধান অনুসৰি অসমত অনুসূচিত জনজাতিৰ সংখ্যা ২৩।

মিচিং : অসমত চুতীয়া ৰাজত্বৰ শেষ আৰু আহোম ৰাজত্বৰ আৰম্ভণিৰ সময়ছোৱাত এওঁলোকে ভৈয়ামত বসবাস কৰিবলৈ আৰম্ভ কৰে। মিচিং সকলে চন্দ্ৰ আৰু সূৰ্যক নিজৰ পিতৃ-মাতৃ বুলি মানে আৰু চন্দ্ৰ-সূৰ্যৰ বংশধৰ বুলি নিজকে চিনাকি দিয়ে।

ৰাভা :

ইণ্ডো-মংগোলয়ড নৃগোষ্ঠীৰ তিব্বত-বৰ্মীয় মূলৰ ভাষা-ভাষী ৰাভাসকল ঘাইকৈ অসমৰ কামৰূপ, গোৱালপাৰা আৰু দৰং জিলাতেই সিঁচৰিত হৈ আছে। একেদৰে মেঘালয় গাৰো পাহাৰ, পশ্চিমবংগৰ কোচবিহাৰ আৰু জলপাইগুৰি, মণিপুৰ, বাংলাদেশ নেপালতো কিছুসংখ্যক ৰাভা লোকে বাস কৰে। ৰাভাসকল গাৰোসকলৰ অতি ওচৰ সম্পৰ্কীয়। ডঃ গ্ৰিয়াৰছনৰ মতে ৰাভা হ'ল কছাৰীৰে শিল্পী নাম আৰু বহুসংখ্যক ৰাভা প্ৰকৃততে কছাৰীয়ে। ৰাভা জনগোষ্ঠীৰ বিষয়ে গৱেষণা কৰা ডঃ ভুবন মোহন দাসৰ মতে ৰাভাসকল নিজস্ব ঐতিহ্য, কৃষ্টি, বৈশিষ্ট্য, পৰম্পৰাৰে পৰিপূৰ্ণ অতি পৃথকতম স্বতন্ত্ৰ নহয়। দাসৰ মতে মংগোলীয় জনগোষ্ঠীৰ বিভিন্ন দলে এটাৰ পিছত এটাকৈ উত্তৰ আৰু উত্তৰ-পশ্চিম দিশেৰে অসমত প্ৰৱেশ কৰি পাছত ৰাভা, গাৰো আদি বিভিন্ন ধৰ্মীয় জনগোষ্ঠী ৰূপে পৰিচিত হয়।

সোণোৱাল কছাৰী :

সোণোৱাল কছাৰীসকল তিব্বত-বৰ্মী ভাষা-ভাষী বড়ো-কছাৰী মূলৰ এটা ঠাল। ভাষাতত্ত্ববিদসকলৰ মতে তিব্বত বৰ্মী ভাষাৰ 'সুঘুৰাৰ' শব্দটোৰ পৰা ক্ৰমে সুনুৱাল আৰু শেষত সোণোৱাল শব্দটোৰ উদ্ভৱ হয়। অসমৰ ঘাইকৈ ধেমাজি, লখিমপুৰ, তিনিচুকীয়া আৰু ডিব্ৰুগড়ত এই জনগোষ্ঠী লোকৰ বসতি।

আহোম ৰাজত্বকালত এইসকল কছাৰীয়ে নদীৰ বালিৰ পৰা সোণ খোটলা কামত নিযুক্তি পাইছিল কাৰণেই এওঁলোকে সোণোৱাল কছাৰী নাম পোৱা বুলি কোনোৱে ক'ব খোজে। আহোম ৰাজত্বকালত যি সম্প্ৰদায়ৰ লোকে সোণপানী সোণ কমাই বা সোণ সংগ্ৰহ কৰি জীৱন নিৰ্বাহ কৰিছিল, তেওঁলোকক সোণোৱাল বোলা হৈছিল। আহোম স্বৰ্গদেউ গদাধৰ সিংহৰ দিনত উজনি অসমত থকা কেইঘৰমান সোণোৱাল কছাৰীয়ে আউনীআটীয়া গোঁসাই কেশৱ দেৱ গোস্বামীক অলৌকিক গুণ-সম্পন্ন লোক জ্ঞান কৰি বাঁহ চুঙাৰে অনুভা সোণ দক্ষিণা দি তেওঁৰ ওচৰত শৰণ লোৱা এইসকল কছাৰী সোণোৱাল কছাৰী হ'ল।

ইয়াৰে ২৪টা পাৰ্বত্য আৰু ন'টা ভৈয়াম জনজাতি ।

কাৰ্বি :-

কাৰ্বিসকল অসমৰ এটা প্ৰাচীন জাতি । অসমৰ মুঠ অনুসূচিত জন জাতিৰ ২০.৭০ শতাংশ লোক কাৰ্বি । অসমৰ উত্তৰ-পূব সীমান্তৰ পৰ্বত-মালাৰ কোনোবা এটা ঠাইক কাৰ্বিসকলৰ আদি পুৰুষসকলে 'নং পিলাৰ' বুলিছিল । সেই নং পিলাৰ পাহাৰৰ পৰাই তেওঁলোকৰ উপাধি পুৰুষসকল অসমলৈ আহিছিল বুলি কাৰ্বিসকলে বিশ্বাস কৰে । তেওঁলোক অসমত প্ৰথমে ডিমাপুৰৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ডিফুলৈকে এই অঞ্চলৰ এটা পাহাৰত বাস কৰিছিল বুলি সেই সময়ৰ ঘটনাৰ পৰা অনুমান কৰিব পাৰি ।

গাৰো :-

গাৰোসকলে অসম তথা উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ এটা উল্লেখযোগ্য জনজাতি। প্ৰধানকৈ অসমৰ দক্ষিণ-পশ্চিম অঞ্চল, মেঘালয়ৰ গাৰো পাহাৰ অঞ্চলত বসবাস কৰিলেও পশ্চিমবংগৰ কোচবিহাৰ আৰু জলপাইগুৰি জিলা, ত্ৰিপুৰা আৰু নাগালেণ্ডতো কিছু সংখ্যক গাৰো লোকে বাস কৰে ।

কিংবদন্তি অনুসৰি গাৰোসকলৰ পূৰ্বপুৰুষ চীনৰ পৰা আহিছিল। মংগোলীয় প্ৰজাতিৰ অন্তৰ্গত গাৰোসকল তিব্বত-বৰ্মী-বোৰা-ভোটী গোষ্ঠী।

তিৱা :

অসমৰ নগাওঁ, মৰিগাওঁ আৰু কাৰ্বি আংলং জিলাতেই তিৱাসকলৰ থাই বসতি যদিও ধেমাজি, কামৰূপ জিলাৰ দক্ষিণ-পূব অংশত লখিমপুৰ জিলাৰ মেইমনমান গাঁৱত আৰু যোৰহাটৰ ওচৰৰ তিতাবৰত কিছুসংখ্যক তিৱা লোক আছে ।

মিচিং :

অসমৰ ভৈয়াম অঞ্চলৰ নৈৰ পাৰে পাৰে শদিয়াৰ পৰা তেজপুৰলৈকে মিচিং জনজাতিৰ লোকৰ বাসস্থান । সোৱণশিৰি আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নৈৰ পাৰতে অধিকাংশ লোকৰ বসতি যদিও অন্যান্য সৰু সুৰা নৈৰ পাৰে পাৰেও এওঁলোক বসবাস কৰা দেখা যায় । তিব্বত বৰ্মী গোষ্ঠীৰ অন্তৰ্গত মিচিং সকল উত্তৰ-পূব পাহাৰৰ পৰা ভৈয়ামত বাস কৰিবলৈ অহা বুলি জনা যায় ।

হাজং : হাজংসকল অসমৰ এটা সৰু জনজাতি। অসমৰ গোৱালপাৰা, ধুবুৰী জিলা, উত্তৰ বংগৰ কোচবিহাৰ আৰু জলপাইগুৰি জিলা, মেঘালয়ৰ একাংশ আৰু অৰুণাচল প্ৰদেশৰ চাংলাং জিলাত থাইকৈ হাজংসকলৰ বসতি। অসমৰ আন কেইখামান জিলাতো হাজংসকল অ'ত ত'ত সিঁচৰতি হৈ আছে। স্বাধীনতাৰ পাছত সেইসকল হাজং লোক অসমলৈ গুচি আহে। অসমত হাজং নামৰ ভূখণ্ডত বাস কৰা বাবেই এই জনগোষ্ঠীৰ নাম হাজং হোৱা বুলি জনশ্ৰুতি প্ৰচলিত। আন এক প্ৰবাদ অনুসৰি হাজংসকলৰ পূৰ্বপুৰুষজনৰ নাম আছিল হাজো। হাজোৰ বংশধৰ হিচাপে জনগোষ্ঠীটোৰ নাম হাজং হ'ল বুলি জনা যায়। কোনো কোনো ইতিহাসবিদৰ মতে হাজং নামটো গাৰোসকলে দিয়া। কৃষিজীৱী হাজংসকলে ভৈয়ামৰ সমতল ভূমিত হাল বাই খেতি কৰিছিল।

বড়ো:

অসমৰ ভৈয়াম অঞ্চলত বসবাস কৰা জনজাতি লোকসকলৰ ভিতৰত জনসংখ্যাৰ ফালৰ পৰা বড়োসকলেই গৰিষ্ঠ। অসমৰ জনজাতিসকলৰ ভিতৰত ৪০.৯০ শতাংশ লোকেই বড়ো। বৰ্তমান থাইকৈ কোকৰাঝাৰ, বঙাইগাওঁ, চিৰাং, বাক্সা জিলাতেই কেন্দ্ৰীভূত হৈ থকা বড়োসকলক অসমৰ অন্যান্য অঞ্চলৰ লগতে ত্ৰিপুৰা, পশ্চিমবংগ, উত্তৰ বিহাৰ আৰু নেপালৰ দক্ষিণাঞ্চলতো বসবাস কৰা এই গোষ্ঠীৰ লোকসকলক নানা নামেৰে জনা যায়। পশ্চিমবংগ আৰু নেপালত এওঁলোক মেচ নামেৰে জনাজাত। আনহাতে উত্তৰ কাছাৰ জিলাত এওঁলোক ডিমাছা কছাৰী নামেৰে জনাজাত। ত্ৰিপুৰাৰ বোড়ভোগ জনজাতি লোক বড়োগোষ্ঠী সম্ভূত। সময় আৰু ঠাই বিশেষে এওঁলোকৰ কিছু আচাৰ-আচৰণ ভিন ভিন। বৰ্তমানে ভিন ভিন জনগোষ্ঠীত পৰিণত হৈছে।

? Did you know:-

"Arunachal Pradesh is where the sun can be seen first in India".

অৰুণাচল প্ৰদেশৰ কেইটিমান জন-জাতি

সংগীতা ডেকা
(৫ম ষাণ্মাসিক)

সূৰ্য উদয়ৰ ভূমি অৰুণাচল প্ৰদেশ ভাৰতৰ উত্তৰ পূৱত অৱস্থিত। সংঘৰ মৰ্যাদা লাভ কৰা পূৰ্বৰ উত্তৰ-পূব সীমান্ত সংস্থা (NEFA) 1972 চনৰ ২০ জানুৱাৰীত ভূ-খণ্ডৰ নাম সলনি কৰি অৰুণাচল প্ৰদেশ সম্পূৰ্ণভাৱে 1987 চনৰ ২০ ফেব্ৰুৱাৰীত ৰাজ্যৰ ৰূপ ধাৰণ কৰে। ইয়াৰ ৰাজধানী ইটানগৰত অৱস্থিত। অৰুণাচল প্ৰদেশৰ মাটিকালি ৮৩,৭৪৩ বৰ্গ কি.মি.।

অৰুণাচল প্ৰদেশৰ জন-জাতি :-

অৰুণাচল প্ৰদেশৰ সমগ্ৰ জনসংখ্যাক ভিত্তি কৰি তিনিটা সাংস্কৃতিক গোটত বিভক্ত কৰা হৈছে।

প্ৰথম জনগোষ্ঠীসমূহে বৌদ্ধ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। ইয়াৰ ভিতৰত মনপা, শ্বাৰডুকপেন, মেম্বা, খাম্পটি আৰু সিংফোছ।

দ্বিতীয়টো গোটত আকা, মোৰা, মিজি, বাংনি, বোলুং, নিশি, আপাতানি, পাহাৰীয়া মিৰি, মিশ্মী, টাংছা আদি জনগোষ্ঠীৰে গঠিত। এই গোটৰ জনগোষ্ঠীয়ে এক ধৰ্মক বিশ্বাস কৰে যাক যাদুকৰী ধৰ্মীয় বিশ্বাস আৰু প্ৰথা বুলি কব পাৰি।

তৃতীয়টো জনগোষ্ঠীৰ গোট হৈছে Wanchos আৰু Noctes যিসকলে এক প্ৰকাৰৰ এনিমিজম অৰ্থাৎ ধৰ্ম আৰু মূৰ চিকাৰ কৰাত বিশ্বাস কৰে। নাগালেণ্ডৰ সীমান্তৱৰ্তী তিৰাপ জিলাৰ দক্ষিণ-পশ্চিম অংশত ৱনচোসকলে বাস কৰে। তেওঁলোকে ডিঙিত, হাত, ভৰি আৰু কাণত পবুৰ গুটিৰ ডোঙা পিন্ধি ভাল পায়।

কেইটামান জনগোষ্ঠীৰ বিষয়ে আলোচনা কৰা হ'ল :-

মনপা জনজাতি :-

মনপা জনজাতি লোকসকলে মূলতঃ মহায়ান বৌদ্ধ সম্প্ৰদায়ৰ অন্তৰ্গত কামেং জিলাৰ পশ্চিম অংশত বাস কৰে। মনপাসকলে তিব্বত-বাৰ্মান ভাষাৰ দ্বাৰা কথা কয়।

মনপা জনজাতি :-

মনপাসকলে ব্যৱহাৰ কৰা সাজ-পোছাকৰ শৈলী আৰু তেওঁলোকে কোৱা ভাষা বিবেচনা কৰি কেণ্টোৰ্ন ভুটানৰ সৈতে মিল থকা বুলি ক'ব পাৰি। পিছুলৈ বৌদ্ধ ধৰ্মৰ উপৰিও বহু মনপা লোকে বিশ্বাস কৰে তেওঁলোকৰ পৰম্পৰাগত ধৰ্ম যিটো বন ধৰ্ম নামেৰে জনজাত। মনপাসকলৰ গীত, সংগীত আৰু নৃত্যৰ প্ৰেমীক কিন্তু তেওঁলোকৰ সকলো গীতে অৰ্থ বহন নকৰে। টৰ্গ্যা তেওঁলোকৰ অন্যতম প্ৰধান উৎসৱ যিটো প্ৰতি এঘাৰ মাহত উদযাপন কৰা হয়। লোছাৰ হৈছে তেওঁ লোকৰ ফেব্ৰুৱাৰী মাহত অনুষ্ঠিত হোৱা নববৰ্ষৰ উৎসৱ। বুদ্ধ পূৰ্ণিমা তেওঁ লোকৰ অন্যতম প্ৰধান উৎসৱ যিটো এমাহ ধৰি ধ্যান-ধাৰণাৰে পালন কৰা হয়।

শ্বাৰডুকপেন জনজাতি :-

শ্বাৰডুকপেন হৈছে অৰুণাচল প্ৰদেশৰ পশ্চিম কামেংত বসতি স্থাপন কৰা তিব্বত-বৰ্মান জনগোষ্ঠী। তেওঁলোকে যাদুকৰী ধৰ্মৰ সৈতে একেলগে বৌদ্ধ ধৰ্ম গ্ৰহণ কৰে। তেওঁলোকে নিজকে উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ "সেনজি-টজ্ঞী" বুলি কয় আনহাতে অসমৰ মানুহে তেওঁলোকক মত ৰাজা যা আত্তজন থকা মানুহ বুলি উল্লেখ কৰে। ভুকুৰীয়া মনপা আৰু ভুটানৰ লগত ইহঁতৰ সাদৃশ্য আছে যদিও তেওঁলোকৰ নিজস্ব স্বকীয়া সাংস্কৃতিক পৰিচয় আছে। শ্বাৰডুকপেন সমাজখন সামাজিক থেংক আৰু কেচ শ্ৰেণী হিচাপে দুটা ভাগত বিভক্ত। ইয়াক আকৌ কেইবাটাও বংশত ভাগ কৰা হয়। উচ্চ বংশটোক থং নামেৰে জনা যায় আৰু ইয়াৰ ভিতৰত আছে থংড়ি, থাংগো, খ্ৰেইমে, মছুৰি, ৱাংজা, ঢেংডুং ইত্যাদি। নিম্ন শ্ৰেণীটোক ছাও বুলি কোৱা হয় আৰু ইয়াৰ ভিতৰত আছে মেগোজি, খ্ৰিনজাজি, ডিংলা, মিডিজু। অতীতে এওঁলোকে অসম আৰু তিব্বতৰ মাজত এক ব্যৱসায়ৰ গুৰুত্বপূৰ্ণ ভূমিকা পালন কৰিছিল।

আপাতানি জনজাতি :-

আপাতানিসকল নিম্ন সোৱনশিৰি জিলাত বসতি স্থাপন কৰে আৰু তেওঁ লোক বুদ্ধিমত্তা, প্ৰযোজ্যতা আৰু পৰম্পৰাগত প্ৰযুক্তিৰ বাবে জনাজাত।

আপাতানি জনজাতি :-

নিম্ন সোৱণশিৰি জিলাৰ ওচৰৰ অসমৰ জৈয়াম অঞ্চলসমূহে তেওঁলোকক অৰুণাচলৰ চৰ্দাৰজী বুলি কয়। ইয়াৰ কাৰণ হ'ল তেওঁলোকৰ চুলিৰ ষ্টাইল আৰু শিলসকলৰ দৰে বাণিজ্যিক জ্ঞান। আপাতানিসকল তেওঁলোকৰ মৌতিৰ বাবেও জনাজাত আছিল। তেওঁলোকে এজন পৰমসত্তাৰ ওপৰত বিশ্বাস কৰে যি সকলোৰে সৃষ্টিকৰ্তা। আপাতানি শব্দটো সম্ভৱতঃ ধৰ্ম অনুসৰি আবোটানি পৰম ঈশ্বৰৰ পৰা সৃষ্টি কৰা হৈছিল যিয়ে এই বিশ্বব্ৰহ্মাণ্ড আৰু ইয়াৰ ওপৰত থকা জীৱন সৃষ্টি কৰিছিল। আপাতানিৰ প্ৰধান উৎসৱ সমূহ হ'ল দ্ৰীউৎসৱ, ম্যৰম উৎসৱ আৰু মোপিন অনুষ্ঠান। তেওঁলোকৰ উৎসৱবোৰ বেছিভাগেই কৃষিৰ ওপৰত আধাৰিত।

নক্টে জনজাতি :-

নক্টে জনগোষ্ঠীৰ অধিকাংশই অৰুণাচল প্ৰদেশৰ তিৰাপ জিলাত বসতি স্থাপন কৰিছে। নক্টে সমাজ পিতৃতান্ত্ৰিক, পিতৃবংশ আৰু পিতৃস্থানীয়। নক্টে সম্প্ৰদায়ৰ এটা আকৰ্ষণীয় বৈশিষ্ট্য হ'ল ইয়াৰ chums বা সামাজিক বিভাজন। এটা বিশেষ 'চুম'ৰ ভিতৰৰ সকলো বংশৰ এটা সাধাৰণ নাম থাকে। ইহঁতে এটা পৰম সত্তাৰ অস্তিত্বত বিশ্বাস কৰে যাক তেওঁলোকে জানথান, জংবান বা থৈজং বুলি কয়। নক্টে সকলে বিশ্বাস কৰে যে মৃত্যুৰ পিছত যাং বা জা মাং নামৰ আত্মাৰ মাধ্যমই আকাশৰ কোনো ঠাই-ৰংলিম বা থান্নুমলৈ উভতি যায়।

ওপৰৰ আলোচনাৰ পৰা আমি অৰুণাচল প্ৰদেশৰ জনজাতীয় পৰিস্থিতিৰ বিষয়ে চমুকৈ আভাস লাভ কৰিলো। ইয়াত মানুহ, সম্পদ, আৰ্থ-সামাজিক অৱস্থাৰ লগতে পৰম্পৰা আৰু সংস্কৃতিৰ অস্তিত্বৰ বিষয়েও বৰ্ণনা কৰা হৈছে। অৰুণাচল-প্ৰদেশৰ জনগোষ্ঠীৰ প্ৰতিটোৰে নিজা স্বকীয় সংস্কৃতি, ৰীতি-নীতি, অভ্যাস আৰু ধৰ্মীয় বিশ্বাস আছে।

- - - - - - - - - - - -

মাজুলী: সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ

– দেৱাশীষ ৰাজকুমাৰ
(ষষ্ঠ ষান্মাসিক)

অসম বুলিলেই ভাহি অহা নিৰ্দিষ্ট বিষয়বস্তুৰ অন্যতম হৈছে মাজুলী। সংস্কৃতিৰে চহকী অসমৰ সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য বিচাৰিবলৈ হ'লে আমি যাব লাগিব মাজুলীলৈ। সুধাকণ্ঠ ড° ভূপেন হাজৰিকাদেৱৰ গীতৰ পৰা আৰম্ভ কৰি জুবিন গাৰ্গৰ গীতলৈ, প্ৰাথমিক শিক্ষাৰ পৰীক্ষাৰ পৰা আৰম্ভ কৰি ভাৰতৰ লোক-সেৱা পৰীক্ষাৰ আয়োগৰ পৰীক্ষালৈ যি ঠাইৰ বিষয়ে পৰীক্ষাৰ প্ৰশ্নত আহে সেয়া মাজুলী। পূৰ্বৰ যোৰহাট জিলাৰ এক বৃহৎ অংশ বৰ্তমান অসমৰ মাজুলী জিলা। বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ নদী-দ্বীপ মাজুলী। পূৰ্বৰ যোৰহাট জিলাৰ এক বৃহৎ অংশ বৰ্তমান অসমৰ মাজুলী জিলা। বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ নদী-দ্বীপ মাজুলী। পূৰ্বৰ যোৰহাট জিলাৰ এক বৃহৎ অংশ বৰ্তমান অসমৰ মাজুলী জিলা। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱৰ জীৱনৰ লগত সম্পৰ্ক থকা এই মাজুলীয়েই হৈছে প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যৰে ভৰপূৰ, অসম পৰ্যটনৰ চহকী ঠাই, যিহেতু সংস্কৃতিৰ প্ৰাণকেন্দ্ৰ। দক্ষিণে ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদী আৰু উত্তৰে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ সুঁতি খেৰকটীয়াৰ লগত লগতে সোৱনশিৰি নদী লগ লাগি মাজুলী নদদ্বীপটোৰ গঠন হৈছে। ভৌগোলিক দৃষ্টিভংগীয়ে চাবলৈ হ'লে মাজুলীৰ মাটিকালিৰ দিশৰ পৰা সৰ্ববৃহৎ নদী-দ্বীপ আছিল বা হৈ আছে। যদিও গৰাখহনীয়াৰ ফলত বছৰে বছৰে হ্ৰাস পাই পাই ক্ৰমে মাজুলীৰ মাটিকালি পূৰ্বতকৈ কমি আহিছে। মাজুলী ২৬°৪৮ ৰ পৰা ২৭°১২′ উত্তৰ অক্ষাংশ আৰু ৯৩°৩৯ৰ পৰা ৯৪°৩৫′ দ্ৰাঘিমাংশত অৱস্থিত। অসমৰ যোৰহাট জিলাৰ উত্তৰ দিশত মাজুলী অৱস্থিত। মাজুলীৰ সমতলভূমিৰ আকাৰৰ এটা কিলিয়া ফলৰ দৰে।

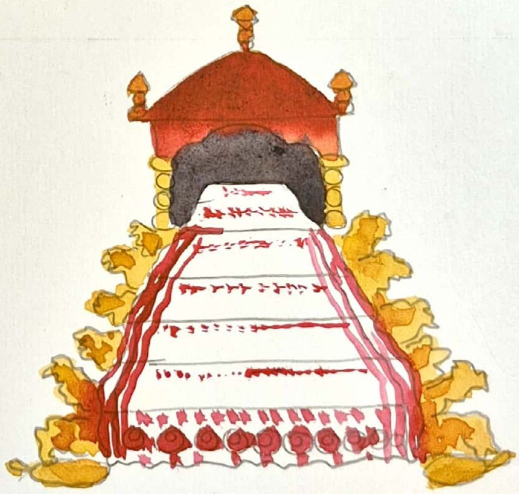

২০১৬ চনৰ ২৭ জুন তাৰিখে সেই সময়ৰ মাজুলীৰ বিধায়ক তথা মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱালে মাজুলীক জিলা ঘোষণা কৰাত মাজুলী অসমৰ ৩৩ সংখ্যক আৰু ভাৰতৰ প্ৰথমখন নদী-দ্বীপ জিলা হৈ পৰে। মাজুলী নামটোৰ অৰ্থ হ'ল দুৰ মাজত থকা ডাঙৰ চাপৰি বা দ্বীপ। অৰ্থাৎ দুটা সোঁতা নদীৰ মাজৰ ভূ-খণ্ড। কথিত আছে যে দিহিং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গতি সলনি হোৱাৰ ফলত এই নদী-দ্বীপটোৰ সৃষ্টি হৈছিল। ইতিহাস অনুসৰি ১৬৬১-১৬৯৬ ৰ সময়ত হোৱা কেইবাটাও ডাঙৰ ভূমিকম্প আৰু ১৭৫০ চনত হোৱা প্ৰলয়ংকাৰী বানপানীৰ বাবে ব্ৰহ্মপুত্ৰ দুটি সুঁতিত বিভক্ত হৈ পৰে। ইয়াৰে এটা সুঁতি ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মূলসোঁতে আৰু বুঢ়ীদিহিং নদীৰ সুঁতিৰে বৈ যাবলৈ ধৰাত মাজুলী নদী-দ্বীপৰ উৎপত্তি হয়। মাজুলীৰ চাৰিওফালে মহাবাহু ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদে আৱৰি আছে।

এই সত্ৰসমূহৰ কেইখনমান মূল তথা জনপ্ৰিয় সত্ৰ হৈছে- দক্ষিণপাট সত্ৰ, গড়মূৰ সত্ৰ, আউনীআটি সত্ৰ, কমলাবাৰী সত্ৰ, বেঙেনাআটী সত্ৰ, সমগুৰি সত্ৰ আদি।

মিচিং ৰ লগতে কোচ, কলিতা, অনুসূচীত জাতি, সোণোৱাল কছাৰী, দেউৰী সম্প্ৰদায়ৰ লগতে বঙালী হিন্দু আৰু নেপালী সম্প্ৰদায়ৰ লোকৰো বাসস্থান মাজুলী। এই জনগোষ্ঠীৰ লোকৰ যত্নতেই মনুৱা অসমীয়া তথা জাতি-জনগোষ্ঠীৰ খাদ্য সম্ভাৰ আই মাজুলীত দিন অতিবাহিত কৰি অহাটো এক পৰম্পৰা হৈ পৰিছে। ৰাসৰ সময়ত চাৰিদিনিয়াকৈ মাজুলীত উদযাপন কৰা ৰাস মহোৎসৱ সমগ্ৰ অসমৰ লগতেই ভাৰত বিখ্যাত। শ্ৰীকৃষ্ণৰ লীলা খেলাৰ লগতে বৈষ্ণৱ সংস্কৃতি সুন্দৰভাৱে প্ৰকট কৰি দেখুওৱা হয় এই ৰাস মহোৎসৱত। নামনি অসমৰ মূৰ্তিৰ পৰিৱৰ্তে মাজুলীত ভাওনা তথা শাৰীৰিক নৃত্য-গীতেৰে কৰা মাজুলীৰ ৰাস অসমৰ পৰ্যটনৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। মাজুলীত বৰ্তমান কেইবাখনো প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ মাজত সুন্দৰ ৰিজৰ্ট, ৰেষ্টুৰেন্ট, হোটেল, অতিথিশালা ইত্যাদি গঢ় লৈ উঠিছে। জিলা হোৱাৰে পৰাই মাজুলীৰ অৰ্থনীতি, ৰাজনীতি, শিক্ষা, সাহিত্য সংস্কৃতি, সকলো সুচাৰুৰূপে পৰিচালনা হ'বলৈ ধৰিছে।

সংস্কৃতিৰ লগতে শিক্ষাৰো প্ৰাণকেন্দ্ৰ মাজুলী। মাজুলীত মাজুলী সাংস্কৃতিক বিশ্ববিদ্যালয়, মাজুলী কলেজ, পূব মাজুলী কলেজ, ৰঙাচাহী কলেজ, পীতাম্বৰ দেৱ গোস্বামী কলেজ আদি বিভিন্ন শিক্ষানুষ্ঠান অৱস্থিত। মাজুলীৰ শিল্পকলা, মুখা শিল্প, মৃৎ শিল্পৰ লগতে বাঁহ-বেতৰ শিল্পই অসমৰ বজাৰ দখল কৰি আছে। বিশ্বৰ পৰ্যটন মানচিত্ৰত মাজুলীৰ এক বিশেষ স্থান আছে। বছৰে বছৰে ভিন্ন দেশী বিদেশী পৰ্যটকৰ আগমন ঘটে এই মাজুলীলৈ। ইয়াৰ শিল্পকলা, বৈষ্ণৱ সংস্কৃতিৰ প্ৰভাৱ, সত্ৰসমূহ তথা মাজুলীৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য আৰু বৰলুইতৰ শোভাই সকলোকে আকৰ্ষণ কৰে। পূৰ্বতকৈ মাজুলীৰ যথেষ্ট উন্নয়ন হৈ আছে যদিও চৰকাৰে ইয়াৰ সত্ৰসমূহৰ লগতে ইয়াৰ আপুৰুগীয়া যি সম্পদ, প্ৰতিয়াত মাজুলীত বিৰাজমান সেইসম্পদসমূহ তথা সত্ৰসমূহ উপযুক্ত সংৰক্ষণৰ ব্যৱস্থা কৰাৰ প্ৰয়োজন আছে। বানপানীয়ে জুৰুলা কৰা অসমৰ আন ঠাইৰ লগতে মাজুলীতো বেয়াকৈ ক্ষতিগ্ৰস্ত হয়, গৰাখহনীয়াৰ ফলত ইতিমধ্যেই বিভিন্ন সত্ৰ বৰলুইতৰ বুকুত জাহ গৈছে। সেয়েহে মাজুলীৰ এই সমস্যাসমূহ কেন্দ্ৰীয় চৰকাৰ তথা সকলোৱে গুৰুত্বসহকাৰে লৈ ইয়াৰ সমস্যা নিৰ্মূল কৰাৰ চেষ্টা কৰাটো অতি জৰুৰী।

যদিও মাজুলীৰ যাতায়ত ব্যৱস্থা অতি উন্নত নহয় অথবা গোটেই বাৰিষাৰ সময়ত লুইতৰ বুকুৰেদি ফেৰীৰে যাতায়ত কৰাৰ ক্ষেত্ৰত বিভিন্ন প্ৰকাৰৰ অসুবিধাৰ সন্মুখীন হৈ আছে স্থানীয় বাসিন্দাসকল। অসমৰ লোকসকল তথা পৰ্যটকসকলে। লগতে বিভিন্ন বিতৰ্কও চলি আছে তথাপিও মাজুলী-যোৰহাট সংযোগী দলংখনৰ বৰ্তমান নিৰ্মাণ কাৰ্য চলি থকাহে হেতুকে আগন্তুক দিনত বা বছৰত এই দলংখনি সম্পূৰ্ণ হৈ উঠিলে মাজুলীৰ তথা অসমৰ এই পৰ্যটনৰ মূল কেন্দ্ৰবিন্দু অধিক উজ্বলি উঠিব পাৰিব লগতে ইয়াৰ উন্নতিকৰণ কৰি অধিক আকৰ্ষণীয় কেন্দ্ৰবিন্দু কৰাৰ পথ সুগম হৈ উঠিব।

মাজুলীৰ মাজেৰে বৈ যোৱা একমাত্ৰ সুঁতি হৈছে খেৰকটীয়া সুঁতি। মাজুলীৰ চাৰিসীমা পূবে শিৱসাগৰ জিলা, উত্তৰে লখিমপুৰ জিলা আৰু ধেমাজি জিলা, দক্ষিণে যোৰহাট চহৰ আৰু দক্ষিণ পশ্চিমাংশত গোলাঘাট জিলা অৱস্থিত। মাজুলী অসমৰ মূলকেন্দ্ৰ গুৱাহাটীৰ পৰা পূবে প্ৰায় ২০০ কি:মি: দূৰত্বত অৱস্থিত। গুৱাহাটীৰ পৰা যোৰহাট চহৰলৈ বাছ অথবা ট্ৰেইনৰ জৰিয়তে আহি যোৰহাট নগৰৰ পৰা নিমাতীঘাটলৈ বাছ অথবা টেক্সীৰে আহি তাৰ পৰা ফেৰীৰে মাজুলীলৈ অহাৰ ব্যৱস্থা আছে। নিমাতীঘাটৰ পৰা মাজুলীৰ বিভিন্ন স্থানলৈ থকা ফেৰীঘাটসমূহ হ'ল- কমলাবাৰী, অফলামুখ, কালসৰা, ফুলনি, দক্ষিণপাট, চুমৈবাৰী আদি। যোৰহাট চহৰৰ পৰা ফেৰীৰে মাজুলীত উপস্থিত হ'বলৈ প্ৰায় ৩ ঘন্টা সময়ৰ প্ৰয়োজন হয়।

আনহাতে ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ উত্তৰ পাৰে উত্তৰ লখিমপুৰ জিলাৰ ডকুৱাখনা হৈ বাছ বা আন গাড়ীৰেও মাজুলীলৈ সোণ-পটীয়াকৈ অহাৰ সু-ব্যৱস্থা আছে। মাজুলী অসমৰ সত্ৰীয়া আৰু বৈষ্ণৱ সংস্কৃতিৰো প্ৰাণকেন্দ্ৰ। মাজুলীৰ প্ৰধান ঠাইসমূহ হ'ল- কমলাবাৰী, বনগাঁও, গড়মূৰ, ফুলনী, জেংৰাইমুখ, দক্ষিণপাট ইত্যাদি। শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ, মাধৱদেৱ তথা ভক্তলোকসকল পিছৰ সময়ৰ শিষ্যসকলে প্ৰতিষ্ঠা কৰি থৈ যোৱা প্ৰায় ২২ খন অসমৰ উল্লেখযোগ্য সত্ৰ মাজুলীত অৱস্থিত। বিশ্বৰ বৃহত্তম নদী-দ্বীপ হোৱা বাবে আৰু সত্ৰসমূহৰ লগতে থকা লুইতৰ বিশালতাই আৰু মাজুলীৰ প্ৰাকৃতিক সৌন্দৰ্য্যই বিশ্বৰ বিভিন্ন প্ৰান্তৰ হেজাৰ হেজাৰ পৰ্যটকক হাত-বাউল দি মাতে। মাজুলীয়ে নদী-দ্বীপৰ আকাৰ লোৱাৰ আগতেই দিহিং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ মাজৰ ঠাইখণ্ডক মজালি বা মাজালি বোলা হৈছিল। "মাজুলি" নামৰ উৎপত্তিৰ দিশৰ পৰা সাহিত্যাচাৰ্য অতুল চন্দ্ৰ হাজৰিকাদেৱে সন্ধি ভাঙি দেখুৱাইছে যে "মা" + "জুলী" = মাজুলী হৈছে। য'ত "মা = লক্ষ্মী" আৰু জোলোগা বা উৰ্বৰ বুলি অভিহিত কৰা যেন ধাৰণা হয়। মাজুলীৰ জলবায়ুৰ দিশটোলৈ আমি লক্ষ্য কৰিলে আমি মাজুলীৰ জলবায়ু মৌচুমী জলবায়ু বুলিয়ে ক'ব লাগিব। জলবায়ু বিজ্ঞানৰ ফালৰ পৰা মাজুলীৰ জলবায়ুৰ দিশটোলৈ আমি লক্ষ্য কৰিলে আমি মাজুলীৰ জলবায়ু মৌচুমী জলবায়ু বুলিলে ক'ব লাগিব। জলবায়ু বিজ্ঞানৰ ফালৰ পৰা মাজুলীৰ জলবায়ুক উপক্ৰান্তীয় মৌচুমী জলবায়ু বোলা হয়। ঋতু অনুসৰি উত্তাপ পৰিৱৰ্তন হোৱাৰ ফলত চাপৰ সলসলনি হৈ এই মৌচুমী বায়ু প্ৰবাহৰ সৃষ্টি হয়। মাজুলীৰ জলবায়ু সাধাৰণতে গৰম আৰু সেমেকা।

সেয়েহে মাজুলীত কৃষি ভাল হয়। মাজুলীৰ অৰ্থনীতি মূলত কৃষিৰ ওপৰত নিৰ্ভৰশীল। বিভিন্ন জনগোষ্ঠীৰ মিলনে মাজুলীক বাৰে-ৰহনীয়া কৰি তুলিছে। অনবৰতে সত্ৰীয়া গীত-মাত, খোল-তাল, নাচ-গান, ভাওনা সবাহ, অদূৰৰ মিচিং গাঁৱৰ পৰা ভাহি অহা মিচিং গাভৰুৰ ঐনিতমৰ সুৰ আদিয়ে মাজুলীৰ জন-জীৱন মুখৰিত কৰি ৰাখে। সত্ৰীয়া সংস্কৃতি মাজুলীৰ মূল দিশ। মৃৎ শিল্প, মুখা শিল্প, বাঁহ-বেতৰ শিল্প, গোমোলা গছ গছ আৰু কুঁহিলা গছৰ পৰা নিৰ্মিত বিভিন্ন সামগ্ৰীৰ বাবেও মাজুলী জনাজাত। সেয়েহে মাজুলীলৈ প্ৰত্যেক বছৰে পৰ্যটকৰ আগমন ঘটে। অসম চৰকাৰৰ পৰ্যটন বিভাগে মাজুলীৰ পৰা এক বৃহৎ সংখ্যক ৰাজহ কৰ সংগ্ৰহ কৰি আহিছে। ইয়াৰ মূলতে আছে শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱে প্ৰতিষ্ঠা কৰি থৈ যোৱা বৈষ্ণৱ সত্ৰসমূহ। পূৰ্বতে মাজুলীত ৬০ খনৰো অধিক সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল বা আছিল বুলি জনা যায় যদিও কালক্ৰমত পাছি বৰ্তমান মাজুলীত ৬০ খনৰো অধিক সত্ৰ প্ৰতিষ্ঠা হৈছিল বা আছিল বুলি জনা যায় যদিও কালক্ৰমত পাছি বৰ্তমান মাজুলীত মুঠ ২২ খন মূল সত্ৰহে দেখা যায়।

নদী-দ্বীপ মাজুলী

ৰাজশ্ৰীমা কাশ্যপ
(প্ৰথম ষাণ্মাসিক)

ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৱৰ ৰাজ্যসমূহ বহুতো আকৰ্ষণীয় আৰু প্ৰাকৃতিক ঐতিহ্যৰে ভৰপূৰ। উত্তৰ পূৱ অঞ্চল বিভিন্ন নদ-নদী, হ্ৰদ, অভয়াৰণ্য, নদী-দ্বীপ আৰু পাহাৰীয়া অঞ্চলেৰে গঠিত। অসম, অৰুণাচল প্ৰদেশ, মেঘালয়, মণিপুৰ, মিজোৰাম, নাগালেণ্ড আৰু ত্ৰিপুৰা ৰাজ্যক একেলগে উত্তৰ পূৱ ভাৰত বুলি কোৱা হয়। সাতভনীৰ দেশৰ অন্তৰ্গত অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বুকুত মাজুলী হ'ল পৃথিৱীৰ বৃহত্তম নদী-দ্বীপ। গিনিজ বুক অৱ ৱৰ্ল্ড ৰেকৰ্ডত মাজুলীক বিশ্বৰ সৰ্ববৃহৎ জনবসতিপূৰ্ণ নদীৰ পাৰৰ দ্বীপ হিচাপে স্বীকৃতি দিয়া হৈছে।

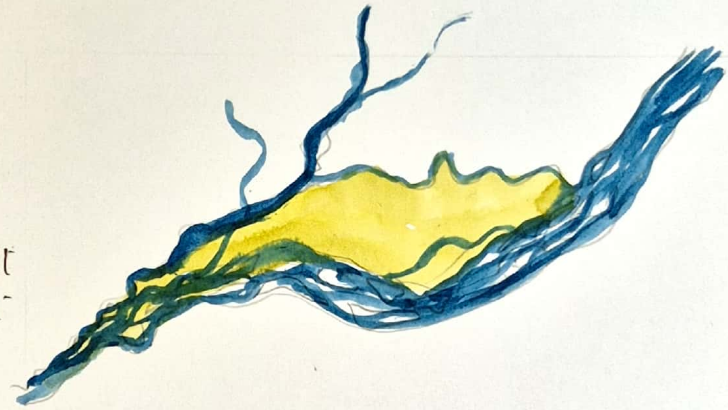

সাতভনীৰ দেশৰ অন্তৰ্গত অসমৰ ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ বুকুত অৱস্থিত মাজুলী হ'ল পৃথিৱীৰ বৃহত্তম নদী-দ্বীপ। ২০১৬ চনৰ ২৭ জুন তাৰিখে মুখ্যমন্ত্ৰী সৰ্বানন্দ সোণোৱালে মাজুলীক জিলা ঘোষণা কৰাত মাজুলী ভাৰতৰ প্ৰথম খন নদীদ্বীপ জিলা হৈ পৰে। ২০০১ চনৰ লোকপিয়লৰ তথ্যমতে মাটিকালি ৮৮০ বৰ্গ কিলোমিটাৰ আৰু মুঠ জনসংখ্যা ১৪০০০০ জন। মাজুলীৰ লগত যোগাযোগৰ একমাত্ৰ ব্যৱস্থা হ'ল ফেৰী সেৱা। নিমাতীঘাটৰ পৰা মাজুলীৰ বিভিন্ন স্থানলৈ থকা ফেৰীঘাট সমূহ হ'ল- কমলাবাৰী, অফলামুখ, কালমাৰা, ফুলনি, দক্ষিণপাট, চুমৈবাৰী আদি।

মাজুলীনামটোৰ অৰ্থ হ'ল দুৰ মাজত থকা উৰ্বৰ ভূমি বা দ্বীপ। অৰ্থাৎ যি দুখন নদীৰ মাজৰ ভূ-খণ্ড। কথিত আছে যে, দিহিং আৰু ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ গতি সলনি হোৱাৰ ফলত এই নদী-দ্বীপটোৰ সৃষ্টি হৈছিল। মহাপুৰুষ শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ উদ্যোগত সত্ৰসমূহলৈ ই মহাপুৰুষীয়া বৈষ্ণৱ ধৰ্ম আৰু সত্ৰীয়া সংস্কৃতিৰ পীঠকেন্দ্ৰ। সেয়েহে মাজুলীক 'সত্ৰ নগৰী' বুলিও কোৱা হয়। ১৫২২ চনত বেলগুৰিত প্ৰতিষ্ঠা কৰা সত্ৰত প্ৰথম শ্ৰীমন্ত শংকৰদেৱ আৰু মাধৱদেৱৰ সাক্ষাৎ হৈছিল। শংকৰ-মাধৱৰ এই মিলনক অসমীয়া সাহিত্যত মণি কাঞ্চন সংযোগ আখ্যা দিয়া হৈছে। বৰ্তমান মাজুলীত থকা মূল সত্ৰকেইখন হ'ল - দক্ষিণপাট সত্ৰ, গড়মূৰ সত্ৰ, আউনীআটী সত্ৰ, কমলাবাৰী, বেঙেনাআটী সত্ৰ, চামগুৰি সত্ৰ আদি। মাজুলীত প্ৰতি বছৰে চাৰিদিনীয়াকৈ মাজুলী মহোৎসৱ উদযাপন কৰা হয়। প্ৰতিবছৰে নৱেম্বৰ মাহত মাজুলীত ৰাস মহোৎসৱ পালন কৰা হয়। মাজুলীৰ ৰাস মহোৎসৱ দেশী-বিদেশী পৰ্যটক, গৱেষক, পণ্ডিত, কলাকাৰ সকলৰ আকৰ্ষণৰ কেন্দ্ৰবিন্দু। ইয়াত অনুষ্ঠিত হোৱা পালনাম এক সাত্ত্বিক আৰু ধৰ্মীয় অনুষ্ঠান।

সংগীতসূৰ্য্য ভাৰত ৰত্ন ড° ভূপেন হাজৰিকা

- অঞ্জনা দেৱী
(৫ম ষাণ্মাষিক)

"অসম আমাৰ ৰূপহী
গুণৰো নাই শেষ
ভাৰতৰে পূৰ্ব দিশৰ
সূৰ্য উঠা দেশ"

ভাৰতৰ প্ৰায়বোৰ মানুহে উত্তৰ-পূব ভাৰতৰ নাম শুনা নাপায় বুলি কয়। কিন্তু এই কথাটো সম্পূৰ্ণৰূপে অসত্য বুলি ক'ব পাৰি। কাৰণ এইবোৰৰ ভিতৰৰ এটা নাম এনেকুৱা হয় যিটো নাম কেৱল অসমতে নহয় গোটেই ভাৰততে শুনা পোৱা যায়। তেওঁৰ নাম সকলোৱে শুনে আৰু তেওঁৰ সুৰৰ তালে তালে সকলোৱে নাচেও। তেওঁ বেলেগ কোনো নহয়, তেওঁ আমাৰ সকলোৰে আদৰৰ ভূপেন হাজৰিকা দেৱ।

"মানুহ মানুহৰ জন্যেই" পৰা আৰম্ভ কৰি "দিল হুম হুম কৰে" লৈ গোৱা গীতে নহওক সেইয়া হিন্দী, বাংলা, অসমীয়া সকলোতে তেওঁ নিপুণ আছিল। সংগীতৰ ক্ষেত্ৰখনত আটাইতকৈ ডাঙৰ পুৰস্কাৰ সংগীত নাটক একাডেমী পুৰস্কাৰ তেওঁ পাইছিল। তাৰ উপৰিও তিনিবাৰকৈ "National Flim Awards", "Dada Saheb Phalke Award", "অসম ৰত্ন", "পদ্মশ্ৰী", "পদ্মভূষণ", "পদ্মবিভূষণ", "ভাৰতৰত্ন" আদি সন্মানসমূহ বুটলিবলৈ সক্ষম হৈছিল। তেওঁ এজন এনেকুৱা ব্যক্তি যাৰ কণ্ঠই গোটেই উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চলৰ সন্মান বৃদ্ধি কৰিছিল।

তেওঁৰ জন্ম হৈছিল শদিয়াত। তেওঁ ১২ বছৰ বয়সতে তেওঁৰ প্ৰথম গীত বাণীবদ্ধ কৰিছিল। তেওঁ Colombia Universityৰ পৰা ডক্টৰেট ডিগ্ৰী লাভ কৰিছিল। তাৰ পৰা অহাৰ পিছত তেওঁৰ গীত গোটেই বিশ্বত পৰিচিত হ'ল। তেওঁ বিভিন্ন বিষয়ত গীতবোৰ ৰচিছিল। তেওঁৰ গীত সকলোকে মোহিত কৰিছিল।

ড° ভূপেন হাজৰিকাৰ গীতত বৰনাড্য ৰূপৰ আত্মপ্ৰকাশ ঘটে। তেখেত অসমীয়া সংস্কৃতিৰ এটা অপৰিহাৰ্য অংগ। এই মহান পুৰুষগৰাকীৰ মৃত্যু হৈছিল ২০১১ চনৰ ৫ নৱেম্বৰ তাৰিখে। তেওঁ মৃত্যু হৈও সকলোৰে মাজত অমৰ হৈ আছে।

দীপৰ বিল - উত্তৰ পূৰ্ব ভাৰতৰ এখন অন্যতম আৰ্দ্ৰভূমি

— জুবিলীনা বৰুৱা
(তৃতীয় ষান্মাসিক)

দীপৰ বিল এক বিস্তীৰ্ণ জলাশয়। ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ নামনি অংশৰ অসমৰ কামৰূপ জিলাৰ গুৱাহাটী মহানগৰৰ দক্ষিণ পশ্চিমত অৱস্থিত দীপৰ বিল। পৰিৱেশ তথা জৈৱ-বৈচিত্ৰৰ ক্ষেত্ৰতো যেন অপৰিসীম গুৰুত্ব আছে গুৱাহাটী মহানগৰীৰ গাতে লাগি থকা অলেখ প্ৰাণী অলেখ চৰাইৰ বিচৰণ ভূমি দীপৰ বিলৰ ঐতিহাসিক গুৰুত্বও আছে। ভাৰতীয় বন্যপ্ৰাণী প্ৰতিৰক্ষা আইন অনুসৰি অভয়াৰণ্য স্বীকৃতি দীপৰ বিলৰ অৰ্থ বহুতো আছে। ব্যুৎপত্তিগত অৰ্থৰ ফালৰ পৰা দীপৰ বিল মানে হাতীৰ বিল। যোগিনী তন্ত্ৰ আৰু কালিকা পুৰাণতো উল্লেখ আছে এইখন বিলৰ কথা। 'কোচবিহাৰৰ ইতিহাস' নামৰ গ্ৰন্থখনত পুৰণি কামৰূপৰ মানচিত্ৰত দীপৰ বিলক নামকৰণ কৰা হৈছে - ব্ৰহ্মবিল। তাহানিৰ ৰাণী ৰাজ্যৰ সমীপৱৰ্তী ব্ৰিটিছ বিষয়া ডেভিড স্কটৰ বাসভৱনৰ দক্ষিণাঞ্চলত অৱস্থিত দীপৰ বিলখনক দেৱ্যবিলা বোলা হৈছিল। আহোম তথা মোগলসকলৰ বাবেও বন্দৰৰ নিকটৱৰ্তী স্থান হিচাপে দীপৰ বিলৰ গুৰুত্ব খুবেই আছিল।

দীপৰ বিলৰ অৱস্থিতি বৰ্তমানৰ

গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পৰা ১৩ কি.মি. দক্ষিণ পশ্চিম। দীপৰ বিলৰ অৱস্থিতি বৰ্তমানৰ গুৱাহাটী মহানগৰত হ'লেও ইয়াৰ সেউজীয়া পৰিৱেশ অতি মনোমোহা। ইয়াৰ পূব আৰু উত্তৰ পূব অংশৰে পাৰ হৈ গৈছে ৩৭ নং ৰাষ্ট্ৰীয় ঘাইপথ। উত্তৰফালে আছে ৰাণী সংৰক্ষিত অৰণ্য আৰু দক্ষিণ দিশত আছে গড়ভঙা সংৰক্ষিত অৰণ্য। উত্তৰে অভিযান্ত্ৰিক মহাবিদ্যালয় পথ। ইয়াৰ উপৰিও দীপৰ বিলৰ সীমান্তৱৰ্তী অঞ্চলৰ পাৰ হৈ গৈছে বহুকেইটা সৰু বৰ গড়কাপ্তানি পথ তথা

এটা ব্ৰডগজ ৰেলৱে ট্ৰেক। গুৱাহাটীৰ গোপীনাথ বৰদলৈ আন্তৰ্জাতিক বিমান বন্দৰ দীপৰ বিলৰ পৰা ৫ কি.মি. নিলগত। দীপৰ বিলৰ মুঠ এলেকা ৪০.১ বৰ্গ কি.মি.। বাৰিষা বানপানীৰ সময়ত এই সমগ্ৰ অঞ্চল পানীৰে পৰিবেষ্টিত হৈ পৰাৰ পৰিবৰ্তে সকলো সময়তে জলাকীৰ্ণ হৈ থাকে ১০.১২ বৰ্গ কি.মি.। ১৯৭২ চনত ইয়াৰে ৪.১২ বৰ্গ কি.মি. জুৰি এক বিস্তৃত অংশক অভয়াৰণ্য হিচাপে ঘোষণা কৰে। এক অধ্যয়ন অনুসৰি ১৯৯০ চনৰ পৰা ২০০২ চনৰ ভিতৰত এই আদ্ৰভূমি ১৪.১ % সংকুচিত হৈছে। আন্তৰ্জাতিক বাৰ্ড সংস্থা, বাৰ্ড লাইফ ইণ্টাৰনেচ্যনেলে দীপৰ বিলক ঐতিহ্যপূৰ্ণ পক্ষীৰ বিচৰণভূমি হিচাপে চিনাক্ত কৰিছে। ১৯৭১ চনৰ ইৰাণৰ ৰামছাৰ নগৰত হোৱা ৰামছাৰ সন্মিলনে দীপৰ বিলক আন্তৰাষ্ট্ৰীয় গুণবিশিষ্ট জলাশয় হিচাপে ঘোষণা কৰিছে।

গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পৰা প্ৰতিদিনে হাজাৰ হাজাৰ লোকৰ পানী পৰিশোধিত হয় দীপৰ বিলত। পাহাৰৰ নিকটৱৰ্তী হোৱা বাবে বিস্তীৰ্ণ জলাশয়টোৰ নিম্নভূমি মূলতঃ বোকা সৰু বৰ শিল-বালিৰে পৰিবেষ্টিত। কোৱা হয় দীপৰ বিল এক পৰিত্যক্ত এৰা সুঁতি। বাৰিষাৰ সময়খোৰাত দীপৰ বিলৰ মূল পানীৰ উৎস হ'ল স্থানীয় বশিষ্ঠ আৰু কলমপি নদী। খনাজান প্ৰণালীৰ জৰিয়তে দীপৰ বিল ব্ৰহ্মপুত্ৰ নদীৰ সৈতে সংলগ্ন। দীপৰ বিলৰ অতিৰিক্ত পানীখিনি পৰিশোধিত হৈ ৫ কি.মি. দৈৰ্ঘ্যৰ এই খনাজানেদিয়েই ব্ৰহ্মপুত্ৰৰ বুকুত বিলীন হয়গৈ। কেৱল পানী পৰিশোধনৰ ক্ষেত্ৰতে নহয়, জৈৱ বৈচিত্ৰ তথা প্ৰকৃতিৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষাৰ ক্ষেত্ৰতো অপৰিসীম অৱদান আগবঢ়াই আহিছে দীপৰ বিলে। দীপৰ বিল বহুকেইটা বিৰল প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদ তথা জীৱ-জন্তু চৰাই-চিৰিকটিৰ বিচৰণভূমি। কংক্ৰিটৰ মহানগৰী গুৱাহাটীৰ নাতিদূৰৈত অৱকা বিস্তীৰ্ণ পৰিসীমাৰ চাৰিওফালে সেউজীয়া বিভিন্ন ধৰণৰ উদ্ভিদেৰে পৰিবেষ্টিত হৈ আছে। জলভাগত অৱকা জেউকাৰো সৌন্দৰ্যবৰ্ধন কৰিছে। বিভিন্ন প্ৰজাতিৰ জলজ উদ্ভিদ যেনে- সৰু বৰ জেউকা, সৰু পুনি, কাৰা, পানীৰ তলত মাটিত গজা উদ্ভিদ ৰবিছা, লেছাসান্দ্ৰা প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদ দেখা যায়। ওপৰি দেখা পোৱা যায়। ওপৰি দেখা পোৱা যায় নিমন ফাইলা, ডিউডিং বাকিছ প্ৰজাতিৰ উদ্ভিদো। এক সমীক্ষা অনুসৰি দীপৰ বিলত ২০টা প্ৰজাতিৰ উভচৰ প্ৰাণী, ১২টা প্ৰজাতিৰ জেঠী, ১৮টা প্ৰজাতিৰ সাপ আৰু ৬টা প্ৰজাতিৰ কাছ আছে। পানী খাবলৈ আহে বনৰীয়া হাতীৰ জাক।

কোৱা হয় দীপৰ বিল জলচৰ চৰাইৰ ৰম্যভূমি। শীতকালত দীপৰ বিল পক্ষীৰ কলৰৱেৰে মুখৰিত হৈ থাকে। এই জলাশয়ত ২১৯টা প্ৰজাতিৰ ~~বিভিন্ন~~ প্ৰজাতিৰ বিভিন্ন চৰাইৰ চিনাক্ত কৰা হৈছে। নৱেম্বৰ মাহৰ পৰা ফেব্ৰুৱাৰী মাহলৈকে দেখা যায় এইকেইবিধ চৰাই। পানীকাউৰী, পানীডুবি, হাঁহজাতীয় চৰাইৰ ভিতৰত মেটোৰাজ হাঁহ, ৰাজহাঁহ আদিও দেখা যায়। ডাউক, কণচৰাই, দলপুঙা, দলমৰা, বালিঘোঁৰা, চহা চৰাই, টিটিয়ল আদিৰ সৰু-বৰ আকাৰৰ সৰালি, পাণ্ডৰি হাঁহ, আমৰলি হাঁহ, চকে চকোৱা ইত্যাদি। কণো মাছৰোকা, হেটুলুকা, শালিকা, ঢুটীয়া শালিকা, পাণ-কাউৰী, জোঁৰা কাউৰী, ভদৰকলি, দহিকতৰা, পাতসিয়া, ভৌ পিয়া আদি চৰাই।

এক সমীক্ষা অনুসৰি এদিনাতে অভিলেখ সংখ্যক ১৯ হাজাৰ চৰাই দেখা গৈছে। সেইবাবে পক্ষীবিদ তথা পক্ষীৰ কলৰৱ ভালপোৱাজনৰ বাবে দীপৰ বিল যেন ভূ-স্বৰ্গ। দীপৰ বিললৈ আগতকৈ পৰিভ্ৰমী চৰাই অহাৰ সংখ্যা কমিছে। যদিও নতুন নতুন প্ৰজাতিৰ চৰায়ো আগমন হোৱা দেখা গৈছে। দীপৰ বিললৈ শীতকালৰ আৰম্ভণিৰ লগে লগে উত্তৰ আমেৰিকা, গ্ৰেট ব্ৰিটেইন, মৰক্কো, চাইবেৰীয়া, অষ্ট্ৰেলিয়া, নৰৱে, ফ্ৰান্স, চীন, আফগানিস্তান, তিব্বত আদি দেশৰ লগতে আভ্যন্তৰ পৰাও বহুতো জলজ পৰিভ্ৰমী চৰাই দীপৰ বিললৈ আহে। এই চৰাইবোৰ বাস কৰা অঞ্চলসমূহত এই সময়ছোৱাত অতিপাত শীত পৰাৰ ফলত জলভাগ বৰফাবৃত হৈ পৰে আৰু খাদ্যবস্তুৰ অভাৱ ঘটে। মূলতঃ এইবোৰ কাৰণতেই ঘাইকৈ দুটা পথেৰে আহে। চেণ্ট্ৰেল এছিয়া ফ্লাইৱে বা মধ্য এছিয়া উৰণীয়া পথ আৰু ইষ্ট এছিয়া ফ্লাইৱে বা পূব এছিয়া উৰণীয়া পথ।

ৰামছাৰ চাইটৰ অন্তৰ্ভুক্ত হোৱা সত্ত্বেও আন্তৰাষ্ট্ৰীয়মানৰ পক্ষীৰ বিচ-ভূমি হিচাপে দীপৰ বিলত গঢ়ি উঠা নাই পৰ্যটন উদ্যোগ। দেশী-বিদেশী বহু পৰ্যটকৰ কেন্দ্ৰবিন্দু হিচাপে চিহ্নিত হ'ব পৰা দীপৰ বিলত পৰ্যটকৰ সংখ্যা এতিয়াও খুবেই সীমিত। বহু সমস্যা থকা সত্ত্বেও দীপৰ বিল আজিও সম্ভাৱনা বহুতৰ বাবে। ভালকৈ এটা পৰ্যটন উদ্যোগ গঢ়ি উঠিলে বহুতৰ বাবে উপাৰ্জনৰ পথো মুকলি কৰিব দীপৰ বিলে। তদুপৰি দৃষ্টিনন্দন এই দীপৰ বিলখন বহুতৰ বাবে জীয়াই থকাৰ সম্বল।

দীপৰ বিলৰ এই জৈৱ বৈচিত্ৰ অক্ষুন্ন ৰখা সকলো উদ্ভিদ, সকলো পশু-পক্ষী, সকলো জীৱ জন্তুক সুৰক্ষা দিয়া সকলোৰে কৰ্তব্য। কিন্তু দীপৰ বিললৈ বহু দিশৰ পৰা সংকট নামি আহিছে। দীপৰ বিলৰ নিচেই কাষেদি পাৰ হৈ গৈছে এটা ব্ৰডগেজ ৰেলৰ ট্ৰেক। দীপৰ বিলৰ মাজেৰেই গুৱাহাটীৰ পৰা গোৱালপাৰা হৈ বঙাইগাঁৱলৈ ৰেলপথ নিৰ্মাণৰ সময়ত স্থানীয় লোকসকলে তীব্ৰ বিৰোধিতা কৰাত কাষেৰে নিৰ্মাণ কৰিছিল ৰেলপথটো। বিললৈ পানী খাব অহা হাতীৰ জাকৰ বাবে মৃত্যুদূতত পৰিণত হৈছে ৰেলপথটো। ৰেলৰ খুন্দাত মৃত্যুমুখত পৰিছে বহু বনৰীয়া হাতী। ৰেলৰ যান্ত্ৰিক শব্দই ভীতিগ্ৰস্ত কৰি তোলে পক্ষীকুলকো। ৰেলৰ শব্দৰ বাবেই পূৰ্বৰ তুলনাত লাহে লাহে কমি আহিছে প্ৰব্ৰজনকাৰী চৰাইৰ সংখ্যা। আনহাতে দীপৰ বিলৰ প্ৰায় চৌপাশে গঢ়ি উঠিছে বহুতো বহুজাতিক কোম্পানিৰ কল-কাৰখানা। এনে কাৰখানাৰ ধোঁৱা, দূষিত বৰ্জিত পদাৰ্থয়ো জৈৱ-বৈচিত্ৰত প্ৰভাৱ পেলাইছে। একেদৰে দীপৰ বিল সমগ্ৰ গুৱাহাটীৰ পেলনীয়া সামগ্ৰী, জাবৰ-জোথৰ পেলোৱা একমাত্ৰ ঠাইত পৰিণত হৈছে। অপৰিকল্পিত মাছৰ চিকাৰ তথা প্ৰজননৰ কালছোৱাত মাছ ধৰা কাৰ্য, প্লাষ্টিক, পলিথিন আদি বিপদ মাতি আনিছে পক্ষী, মাছ-কাছ তথা জৈৱ-বৈচিত্ৰলৈ।

দীপৰ বিল লাহে লাহে সংকুচিত হৈ আহিছে। জনসংখ্যা বৃদ্ধি হৈ অহাৰ লগে লগে আন বহু বনাঞ্চল, জলাশয়ৰ দৰে দীপৰ বিল বেদখলকাৰীৰ কবলত পৰিছে। এক অধ্যয়ন অনুসৰি ১৯৯০ চনৰ পৰা ২০০২ চনৰ ভিতৰত দীপৰ বিল ২৪·২% সংকুচিত হৈছে। এনেদৰে সংকোচনৰ ধাৰা অব্যাহত থাকিলে অস্তিত্বৰ সংকট আহিব পাৰে দীপৰ বিললৈ।

দীপৰ বিল কেৱল অসম বা উত্তৰ পূৱৰেই নহয়, সমগ্ৰ দেশৰ বাবেই এক সম্পদস্বৰূপ। কিন্তু দীপৰ বিলৰ এই সেউজী পৰিৱেশ, পৰিশোধিত জলভাগ, এই জৈৱ-বৈচিত্ৰ বাহাল ৰাখিবলৈ প্ৰয়োজন হ'ব বিশেষ পদক্ষেপৰ। দীপৰ বিলৰ এই সুনীল জলভাগ, সেউজীয়া পৰিৱেশ, পক্ষীৰ কলৰৱ আৰু কিমান দিনলৈ বৰ্তি থাকিব। উত্তৰ পূৱ ভাৰতৰ প্ৰাকৃতিক পৰিৱেশৰ ক্ষেত্ৰত আদ্ৰভূমিয়ে আগবঢ়োৱা অৱদানৰ কথা নতুনকৈ ক'বলগীয়া নাই। দীপৰ বিলো ইয়াৰ ব্যতিক্ৰম নহয়। কিন্তু দীপৰ বিলৰ এই পৰিৱেশ বাহাল ৰাখিবলৈ আমি সচেতন হ'ব লাগিব। প্ৰথমেই দীপৰ বিলৰ সমুদায় ক্ষেত্ৰ সংৰক্ষিত এলেকা হিচাপে ঘোষিত হ'ব লাগিব। এক্ষেত্ৰে যুগুতাব লাগিব এক পৰিকল্পিত আঁচনি। নিকটৱৰ্তী বনাঞ্চলৰ সংৰক্ষণো দীপৰ বিলৰ সু-ভৱিষ্যতৰ বাবে খুবেই জৰুৰী। গুৱাহাটী মহানগৰীৰ পৰা হাজাৰ হাজাৰ লিটাৰ দূষিত পানী পেলোৱাৰ ক্ষেত্ৰতো সাৱধানতা, জৈৱিকভাৱে পচন নধৰা বিষাক্ত পদাৰ্থৰ ক্ষেত্ৰত সাৱধান অৱলম্বন কৰাটো প্ৰয়োজনীয়। দীপৰ বিলৰ প্ৰাণ বিললৈ আগমন ঘটা অগণন পক্ষী। উত্তৰ-পূৱ ভাৰতৰ এই আদ্ৰভূমিখনক পক্ষীৰ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ বা পৰিৱেশ পৰ্যটন ক্ষেত্ৰ হিচাপে আমি গঢ়ি তুলিব লাগিব। পক্ষীৰ পৰ্যটন উদ্যোগে জীয়াই ৰাখিব দীপৰ বিলক।

আপোনাৰ বা মোৰ পৰা বৰ বেছি নিলগত নহয় দীপৰ বিল। শীতকালত আগমন ঘটে বহু-বৰণৰ বহু পৰিভ্ৰমী পক্ষী। আহক আমিও দীপৰ বিললৈ গৈ পক্ষীৰ কলৰৱৰ মাজেৰে উপভোগ কৰিম প্ৰকৃতিৰ উমাল সান্নিধ্য।

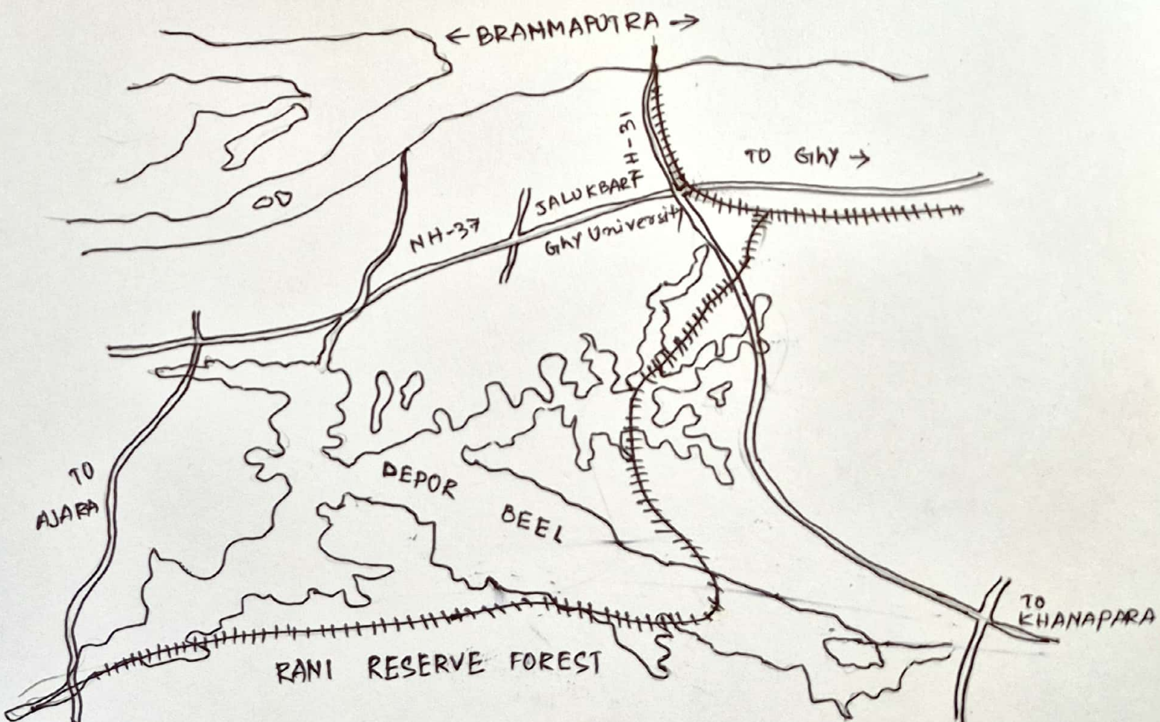

সুৰীয়া নামৰ কংথং গাঁওবাসীসকল

– বিপুঞ্জয় বৰদলৈ
(প্ৰথম ষাণ্মাসিক)

ডাৱৰ আৰু সেউজীয়াৰ মাজত ভাৰতৰ উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ পাহাৰখনিয়ে নিজৰ সৌন্দৰ্য্যৰে সদায়েই ভ্ৰমণকাৰীক মন্ত্ৰমুগ্ধ কৰি আহিছে। লিখনিটিত মেঘালয়ৰ তেনে এখন ঠাইৰ কথাই বৰ্ণনা কৰা হ'ল - কংথাং গাঁও (The whistling village or singing village. যিখন গাঁও আৰু গাঁওবাসীসকলৰ নামৰ পৰিচয়ৰ বাবে খুব বিশেষ। তেওঁলোকৰ বিশেষত্ব হ'ল তেওঁলোকৰ নামবোৰ - য'ত ইজনে আনজনক এটি বিশেষ সুৰ অথবা সুহুৰিৰে সম্বোধন কৰা হয়। কংথংবাসীৰ প্ৰত্যেকৰে চিনাকি হ'ল এটি বিশেষ সুৰ। কংথংবাসীৰ এই বিশেষ আকৰ্ষণীয় পৰম্পৰাই সামাজিক মাধ্যমৰ জৰিয়তে মানুহৰ আকৰ্ষণ লাভ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে।

এই গাঁওখন উত্তৰ-পূৰ্বাঞ্চলৰ মেঘালয়ৰ পূব খাচি পাহাৰ জিলাত অৱস্থিত। শ্বিলং চহৰৰ পৰা এই গাঁওখনৰ দূৰত্ব কমেও ৬০ কি:মি হ'ব।

কংথাংৰ এই সুৰেৰে সম্বোধন পৰম্পৰাটো বহু শতাব্দী পূৰ্বেই আৰম্ভ হোৱা বুলি বিশ্বাস কৰা হয় তেওঁলোকৰ সমুদায়ৰ মানুহৰ মাজত পৰিচয় হিচাপে। কংথাং গাঁওবাসীয়ে এই সুৰবোৰক জিংগৱৱাই লৱেই (Jingrwai Lawbei) বুলি কয়। ইয়াৰ অৰ্থ হৈছে মাৰ মৰমৰ সুৰ (Mother's Love Song)।

কংথাৰ স্থানীয় মানুহে কোৱা মতে এই সুৰসমূহৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে ইজনে আনজনৰ লগত কথা বতৰাও পাতিব পাৰে। প্ৰতিজন বসবাসকাৰীৰ দুটাকৈ নাম আছে। এটা সাধাৰণ নাম যিটো সকলো মানুহে জানে আৰু আনটো হৈছে সুৰৰ নাম। আকৌ তেওঁলোকে এই সুৰৰ নামটোক দুটা ভাগত ভাগ কৰিছে। দীঘলীয়া সুৰ আৰু চুটি সুৰ। চুটি সুৰটো সাধাৰণতে তেওঁলোকে ঘৰত ব্যৱহাৰ কৰে। কংথাং গাঁওখন প্ৰায় ৭০০ জন লোকৰ বাসস্থান আৰু প্ৰতিজন লোকৰে বেলেগ বেলেগ সুৰ আছে।

তেওঁলোকে যেতিয়া হাবি-বননিত অথবা পথাৰত থাকে, তেতিয়া এই সুৰসমূহৰ দ্বাৰা তেওঁলোকে ইজনে আনজনৰ লগত কথা-বতৰাও কৰিব পাৰে। যেতিয়াই নতুন সন্তান জন্ম লাভ কৰে তেতিয়াই এই সুৰৰ পৰিচয় মাতৃয়ে নিজ সন্তানক প্ৰদান কৰে। নতুন সন্তানৰ জন্মৰ লগে লগে এটি নতুন সুৰৰ জন্ম হয়। ঠিক সেইদৰে যদি কোনোবা এজন ব্যক্তিৰ মৃত্যু হয়, তেতিয়া মানুহজনৰ লগতে সুৰটিৰো মৃত্যু হয়। আৰু সেই সুৰ আন কোনেও আকৌ ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰে।

Scanned with OKEN Scanner

তেওঁলোকৰ এনে অসাধাৰণ পৰম্পৰা সৃষ্টি হৈছিল যেয়া সঠিকভাৱে কোনেও ক'ব নোৱাৰে। কিন্তু এই পৰম্পৰাৰ দ্বাৰা তেওঁ সুখী আৰু যেয়েহে প্ৰজন্মৰ পিছত প্ৰজন্মলৈ এই পৰম্পৰা তেওঁলোকে জীয়াই ৰাখিছে। কং সাংৰ এই পৰম্পৰাই কেৱল উত্তৰ পূৰ্বাঞ্চল বা ভাৰতবাসীৰে নহয় সমগ্ৰ বিশ্ববাসীৰ দৃষ্টি আকৰ্ষণ কৰিবলৈ সক্ষম হৈছে। বিশ্বৰ বিভিন্ন ঠাইৰ পৰা পৰ্যটকসকলে এই অসাধাৰণ পৰম্পৰা উপভোগ কৰিবলৈ আহে। অৱশ্যে যদিও এই সুৰৰ বা সুহুৰিৰ পৰম্পৰা যথেষ্ট আকৰ্ষণীয় আৰু গাঁওখনৰ এক অনন্য পৰিচয়, তথাপিও আধুনিকতা আৰু অতীতৰ পৰম্পৰাৰ সাৰ্কোসনৰ ভাৰসাম্য ৰক্ষা কৰাটো নতুন প্ৰজন্মৰ বাবে দায়িত্ব। এই সাংস্কৃতিক ঐতিহ্য ৰক্ষা কৰাটো সম্প্ৰদায়টোৰ বাবে এক গুৰুত্বপূৰ্ণ কৰ্তব্য। মানুহৰ সৃষ্টিশীল মনটোক এক বিশেষ ধৰণে প্ৰতিনিধিত্ব কৰি আহাছে কং সাংবাসীৰ অনন্য পৰিচয়। তেওঁলোকৰ এই পৰম্পৰা সংৰক্ষণৰ মানসিকতা আমাৰ সকলোৰে বাবে উৎসাহপূৰ্ণ ■

? Did you know :-

- "Golden/Muga silk is not produced anywhere else in the world."
- "The world's largest weaving village is in Assam- Sualkuchi."
- "Assam is the safe haven for One-horned Rhinos."

উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত সংস্থা

- পদ্মা মণ্ডল
(তৃতীয় ষাণ্মাসিক)

উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত সংস্থা (এন.ই.এফ.এ) যাক মূলতঃ নৰ্থ-ইষ্ট ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট (এন.ই.এফ.টি) বুলি জনা যায়, ব্ৰিটিছ ভাৰতৰ অন্যতম ৰাজনৈতিক বিভাজন আছিল আৰু পিছলৈ ভাৰত গণৰাজ্যৰ ১৯৭২ চনৰ 20 জানুৱাৰীলৈকে, যেতিয়া ই অৰুণাচল প্ৰদেশ আৰু অসমৰ কিছু অংশত কেন্দ্ৰীয় শাসিত অঞ্চল হৈ পৰিছিল। ইয়াৰ প্ৰশাসনিক মুখ্য কাৰ্যালয় আছিল শ্বিলং (১৯৭৪ চনলৈকে, পিছলৈ ইয়াক ইটানগৰলৈ স্থানান্তৰ কৰা হৈছিল)। ই ১৯৮৭ চনৰ 20 ফেব্ৰুৱাৰীত ৰাজ্যৰ মৰ্যাদা লাভ কৰিছিল।

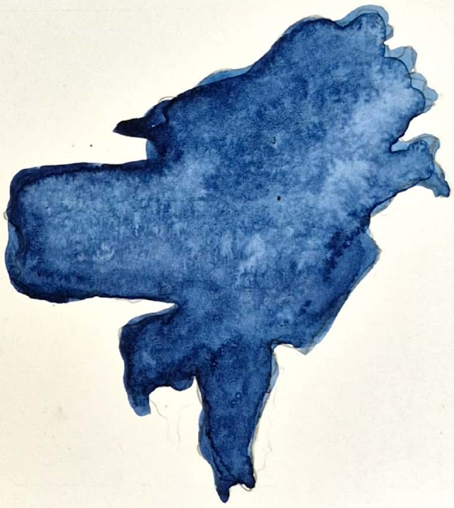

ট্ৰেক্টসমূহ (১৯১৪-১৯৫৪): ১৯১৪ চনত কিছুমান জনজাতীয় সংখ্যাগৰিষ্ঠ অঞ্চলক ব্ৰিটিছ ভাৰতৰ অসম প্ৰদেশৰ পূৰ্বৰ দৰং আৰু লখিমপুৰ জিলাৰ পৰা পৃথক কৰি উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত ট্ৰেক্ট (এন.ই.এফ.টি.) গঠন কৰা হৈছিল। এন.ই.এফ.টি.ক প্ৰথমতে দুটা শাখাত বিভক্ত কৰা হৈছিল। প্ৰতিটো শাখাত এজন ৰাজনৈতিক বিষয়াৰ অধীনত ৰখা হৈছিল। ১৯১৯ চনত কেন্দ্ৰীয় আৰু পূব শাখাৰ নাম শদিয়া ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট ৰখা হয় আৰু পশ্চিম শাখাৰ নাম বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট ৰখা হয়। ১৯৩৭ চনত অসম প্ৰদেশৰ লখিমপুৰ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টৰ লগতে শদিয়া আৰু বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টবোৰ ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫ ৰ অধীনত আনুষ্ঠানিকভাৱে 'অসম প্ৰদেশৰ বৰ্জিত অঞ্চল' হিচাপে পৰিচিত হৈছিল। উত্তৰ-পূৰ্ব সীমান্ত নলী (আভ্যন্তৰীণ প্ৰশাসন) নিয়মাৱলী ১৯৪৩ ৰ নিয়ম ১-ৰ দ্বাৰা, শদিয়া আৰু লখিমপুৰ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টৰ কিছুমান এলেকা একত্ৰিত কৰি টিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট সৃষ্টি কৰা হৈছিল। ইয়াৰ পিছত অসম চৰকাৰৰ আইন ৰ ধাৰা ৯২(২) ৰ অধীনত অসমৰ ৰাজ্যপালে তেওঁৰ ক্ষমতা ব্যৱহাৰ কৰি এক নতুন নিয়ম- অসম সীমান্ত (ন্যায় প্ৰশাসন) নিয়মাৱলী, ১৯৪৫ প্ৰস্তুত কৰিছিল। এইটো এন.ই.এফ.এ.ৰ ইতিহাসৰ এক গুৰুত্বপূৰ্ণ পদক্ষেপ হিচাপে প্ৰমাণিত হৈছিল, যি পিছলৈ অৰুণাচল প্ৰদেশ হিচাপে আত্ম-প্ৰকাশ কৰিছিল। ১৯৪৬ চনত বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টক দুটা প্ৰশাসনিক গোটত বিভক্ত কৰা হৈছিলঃ চেলা উপ সংস্থা আৰু চোৱানশিৰি এলেকা।

১৯৪৭ চনত ভাৰতৰ স্বাধীনতাৰ পিছত, এন.ই.এফ.টি. অসমৰ অংশ হৈ পৰে। ১৯৪৮ চনত শদিয়া ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টক দুখন জিলাত বিভক্ত কৰা হৈছিল — আবৰ পাহাৰ জিলা আৰু মিচমি

পাহাৰ জিলা। ১৯৫০ চনত এই ট্ৰেক্টবোৰৰ সাধাৰণ অংশ (বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট, তিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট, আবৰ হিলচ জিলা আৰু মিচমি পাহাৰ জিলা) অসম ৰাজ্যলৈ স্থানান্তৰ কৰা হৈছিল আৰু বাকীবোৰ অসম ৰাজ্যৰ জনজাতীয় অঞ্চলসমূহৰ ভিতৰত এটা হৈ পৰিছিল (ভাৰতীয় সংবিধানৰ ষষ্ঠ অনুসূচীৰ অনুচ্ছেদ ২০ত সংলগ্ন তালিকাৰ অংশ বি-ৰ অধীনত)। ১৯৫১ চনত, বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট, তিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট, আবৰ জিলা, মিচমি পাহাৰ জিলা আৰু নাগা জনজাতীয় অঞ্চলবোৰক একেলগে উত্তৰ-পূৱ সীমান্ত সংস্থা (NEFA) হিচাপে নামাকৰণ কৰা হয়।

সংস্থা (১৯৫৪-১৯৭২): ১৯৫৪ চনত বালিপাৰা ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টক (১) কামেং ফ্ৰন্টিয়াৰ ডিভিজন আৰু (২) সোৱণশিৰি সীমান্ত বিভাগত বিভক্ত কৰা হৈছিল। তিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্টৰ নাম তিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ডিভিজন ৰখা হৈছিল। আবৰ হিলচ জিলাক চিয়াং ফ্ৰন্টিয়াৰ ডিভিজন নাম দিয়া হয়। মিচমি হিলচ জিলাক লোহিত ফ্ৰন্টিয়াৰ ডিভিজন (নাগা জনজাতীয় এলেকা, যাক টুৱেনচাং ফ্ৰন্টিয়াৰ ডিভিজন বুলি জনা যায়), যি তেতিয়ালৈকে অঞ্চলটোৰ অংশ আছিল, ১৯৫৭ চনত অঞ্চলটোৰ পৰা বাদ দিয়া হৈছিল। অঞ্চলটোক আনুষ্ঠানিকভাৱে নৰ্থ ইষ্ট ফ্ৰন্টিয়াৰ এজেন্সি বুলি জনা গৈছিল, জনপ্ৰিয়ভাৱে নেফা।

১৯৫৪ চনৰ ২৬ জানুৱাৰীত উত্তৰ-পূৱ সীমান্ত সংস্থাক ছয়টা সীমান্ত বিভাগত বিভক্ত কৰা হয়: কামেং (পূৰ্বতে চেলা উপ সংস্থা), সোৱণশিৰি (পূৰ্বতে সোৱণশিৰি অঞ্চল), তিৰাপ (পূৰ্বতে তিৰাপ ফ্ৰন্টিয়াৰ ট্ৰেক্ট), চিয়াং (পূৰ্বতে আবৰ পাহাৰ জিলা), লোহিত (পূৰ্বতে মিচমি পাহাৰ জিলা) আৰু টুৱেনচাং। ১৯৫৭ চনৰ ১ ডিচেম্বৰত টুৱেনচাং ভাগক পৃথক কৰি নৱগঠিত নাগা পাহাৰ জিলাৰ সৈতে সংলগ্ন কৰি নাগা পাহাৰ টুৱেনচাং অঞ্চল গঠন কৰা হয়। ১৯৬৫ চনৰ ১ আগষ্টত সংস্থাটোৰ প্ৰশাসনক বৈদেশিক পৰিক্ৰমা মন্ত্ৰালয়ৰ পৰা গৃহ মন্ত্ৰালয়লৈ স্থানান্তৰ কৰা হয়। ফলস্বৰূপে, ১৯৬৫ চনৰ ১ ডিচেম্বৰত পাঁচমান সীমান্ত বিভাগ ইয়াৰ পাঁচমান জিলাত পৰিণত হয়। এজন উপায়ুক্ত, এজন ৰাজনৈতিক বিষয়াৰ ঠাইত এই জিলাসমূহৰ প্ৰশাসনিক মুৰব্বী হৈছিল।

১৯৬৭ চনত উন্নত প্ৰশাসনৰ বাবে এটা সংস্থা পৰিষদ গঠন কৰা হৈছিল। ১৯৭২ চনলৈকে ই সাংবিধানিকভাৱে অসম ৰাজ্যৰ এটা অংশ আছিল।

Scanned with OKEN Scanner

The Keibul Lamjao National Park

— Shah Alam
(5th Semester)

The Keibul Lamjao National Park is a national park in the Bishnupur district of the state of Manipur in North-East India. It is 40 km² in area the only floating national park in the world, and an integral part of Loktak lake. It is currently under the tentative list of the UNESCO World Heritage Sites, under the title "Keibul Lamjao Conservation Area (KLCA)", aditionally covering the buffer of Loktak Lake (140 sq km) and Pumlen.

The national park is characterised by floating decomposed plant material locally called phumdi. It was created in 1966 as a wildlife sanctuary to preserve the natural habitat ob the endangered Eld's deer. In 1977, it was gazetted as national park. This is the natural habitat of the the brown-antelered deer (Sangai) the dancing deer of Manipur. A glimpse of the deer in this unique wetland ecosystem is a must for any wildlife enthusiast. Other wildlife to bee seen include : Hog Deer, Otter a host of water fowls and migratory birds, the latter usually sighted during November to March.

Geography and Topography

The park is a swamp with floating mass of vegetation created by accrual of organic garbage and biomass with soil particles that has been thickend into a solid form called phumids, at the south-eastern side of the Loktak Lake, which has been declared as Ramsar site.

Two thirds to three fourths of the total park area is formed by phumdis. A waterway through the park provides year-round access by boats plying through the Loktak lake, to the Pabot Hill in the north. The swamp encompasses three hills namely "Pabot, Toya and Chingjao" that provide a refuge for the large mammals during the monsoon season. The distinctive nature of the park is that it is "too deep to be marsh, too shallow to be a lake."

The reserve area of the park which was 4000 ha (9884.2 acres) in March 1997 was reduced to 2160 ha (5337.5 acres) in Aprill 1998, under pressure from the local villagers.

Scanned with OKEN Scanner

Hydrologic Features

Hydro-meteorological feature of the area is marked by the dominance of the Indian tropical monsoon with an average annual rainfall of 1183 mm with July and August as the wettest months and February and March as the driest.

The size of the park varies with the seasons as it is formed of Phumdis (morass of organic matter). The peripheral areas of the lake are grounded to the bed of the lake during the dry season but get almost substantially submerged for a few days during the monsoon Season. It emerges and floats to the surface fully a few days later, Seperating from the ground; the depth of the Phumdi varies from 1 ft to 4ft and during this period the animals in the park move to higher hilly areas.

Flora and Fauna

The Park, primarily composed of moist semi-evergreen forests, has a rich amalgam of aquatic, wetland and terrestrial ecosystem. The grass land structure of the park is divided into three zones.

Aquatic Flora

Aquatic flora recorded in the park included Zizania Latifolia (wild rice, ishing kambong), Tripidium ataoba bengalense, Erianthus procerus, Dioscorea bulbifera, Cynodon dactlylon, Alpinia galanga, Eichhornia crassipes, Hedychium coronarium, Nelumbo nucifera and Phragmites karba.

Fauna

Fauna recorded in the park includes a blue-crested lizard, light phase Asian rock python. Mammal reported are the hog deer, wild boar, large Indian civet, common otter, fox, jungle cat, Asian golden cat, bay bamboo rat, musk shrew, flying fox and sambar.

Avifauna

Prominent bird species recorded in the park are both migratory and resident. Some of them are the East Himalayan pied kingfisher, black kite, lesser sky-lark, northern hill myna, Indian pied myna, North Indian black drongos, lesser eastern jungle crow, yellow headed wagtail, spotbill duck, blue winged teal, ruddy shell duck Indian white - breasted waterhen and crimson breasted pied woodpecker.

Scanned with OKEN Scanner

History and Climate of Arunachal Pradesh

— Krishnakhi Borah
(1st sem)

History of Arunachal Pradesh :-

Arunachal Pradesh is an Indian state in the northeast. It was formed from the erstwhile North-East Frontier Agency region, and became a state on 20 February 1987. Itanagar is the state capital and its largest town. Arunachal Pradesh is the largest of the seven sister states of Northeast India by area. It borders the states of Assam and Nagaland to the South. It shares international borders with Bhutan.

Northwestern parts of this area came under the control of the Monpa Kingdom of Monyul, which flourished between 500 BCE and 600 CE. The Monpa and Sherduk-Pen keep historical records of the existence of local chiefdoms in the north west as well.

According to Tibetan chronicles, Monyul was ruled by Gongkar Gyal, descendent of an exiled Tibetan ruler named Lhase Tsangma, the brother of Tibetan King Ralpacan who arrived in Monyul in 837 A.D or earlier.

A descendant of Gongkar Gyal became the ruler of a region of Bhutan and Gapde Tsan another descendant was the ruler of Khorwong valley in Thembang town. Arunachal Pradesh, meaning "Land of the Rising Sun", long has been a receiving mention in such ancient Hindu literature as the Kalika-Purana and the epic poems Mahabharata and Ramayana. Arunachal Pradesh in 1972, and in 1987 it became an Indian state. The region, however has been the subject of an ongoing sovereignty dispute between India and china. Area 32,333 square miles. According to historical Tibetan text the state of Arunachal Pradesh known as Lhoyu came under the Control of Tubo Kingdom or Tibetan Empire in the 7th Century.

Climate varies across Arunachal Pradesh :-

In Proportion to the altitude, the weather of Arunachal Pradesh differs though over all it has a pleasant and temperate climate. The high altitude areas near the Himalayes observe tundra climate, while those at lesser elevation enjoy a temperate weather. The Sea-level areas bordering Assam experience sub-tropical climate. In the upper Himalayas, where elevation is really high, alpine or tundra type of weather is experienced while temperate climate is enjoyed in the middle Himalayas. The Summer Season begins in March and extends till August in the plains. Between June and August in the plains the temperature sometimes goes up to 40 to 42 degree celsius.

Scanned with OKEN Scanner

Arunachal Pradesh is best to visit during the months of october - March. The higher regions witness snowfall during winter. The snowfall and the alpine climate of Arunchal Pradesh largely draw tourism from the different parts of the world to tour the uppor reaches of Arunachal Pradesh.

The extreme variation of climate with in Arunachal has been more a blessing than disadvantage because the micro level agroclimatic conditions are congenial for growth of diverse crops that suit the different climatic requirement in the same season in different agro-ecological Zones. Heterogeneous climate and soil conditions of the state are an advantage. There is a vast area suitable for temperate fruits of both high and low chilling requirements. But the major areas of the state are fit for tropical and subtropical fruits.

The outstanding strength of the state is that its varied agro eclogical zones and the farming system approach supports growth of a large variety of crops in every season.

Apple is a major fruit of temperate areas which is a unique espect of Arunachal among the north eastern states. On the other hand. mandarim, sweet orange and Pineapple among others grow abundantly in the mid and foothill areas.

Agriculture of N.E. India: Past and Present

Prarthana Deka
(3rd sem)

Agriculturally, North-East India lies in the Southeast Asia rice domain. Rice is the principal food crop. Besides, the region, especially Assam, is famous for tea. New plantation crops that have entered the area are rubber and several varieties of tropical and temperate fruits. The most traditional tree crop that is grown in homesteads, and not in commercially organised plantations, is areca nut. The region, however, does not have much cultivable land, which is confined to the two alluvial valleys of Assam. Only 16% of the area of the region is under cultivation, and the total cropped area including area under multiple cropping doesn't exceed 22%. Rice, the major crop, claims over 85% of the cropped area. The region is known for 'slash and burn' type of shifting cultivation, locally known as jhuming. About 12% of the net sown area is under shifting cultivation, and over 400,000 families are still engaged in this kind of farming. Lately, the land under shifting Cultivation, and over 400,000 families are still engaged in this kind of farming. Lately, the land under shifting cultivation is being brought under horticulture. Besides rice, other important crops in the region are pulses and maize. Rubber plantation is becoming a popular commercial plantation in Tripura. Agriculture, in the region, suffers from low productivity, and floods frequently damage even better crops. The average yield of rice for the region is around 1,600 kg/ha, though in Manipur

the rice yields are higher and linger around 2,400 Kg / ha. Tea plantation is the principal plantation crop of the region. The region has over 30,000 large and small tea estates, occupying roughly 280,000 ha of land. Over 95% of the area of the region under tea in Assam, centered largely in Darrang; Lakhimpur, on the North bank; and Tinsukia; Dibrugarh, Sibsagar and Jorhat on the Southern bank of Brahmaputra.

KHARUPETIA AGRICULTURE:

It is famous for the trade of agricultural crops and vegetables market. A large number of towns and places of Assam are supplied vegetables from its market.

The towns exports fresh vegetables, fish and staples across Assam and other parts of India. Majority of the people living here are engaged in business activities. It is famous as a business centre in Assam.

BARPETA AGRICULTURE:

The economy of the district is mainly dependent on agriculture. Most of the people in the district are engaged in agriculture in order to earn their livelihood. The adoption of the new agricultural technologies amongst the farmers of the district helps to increase the production of various agricultural items.

Scanned with OKEN Scanner

Palm Oil :- Palm oil is an edible vegetable oil derived from the mesocarp of the fruit of the oil palms. The oil is used in food manufacturing, in beauty products, and as biofuel. Palm oil accounted for about 33% of global oils produced from oil crops in 2014. Palm oils are easier to stabilize are maintain quality of flavour and consistency in processed foods, so are frequently favoured by food manufacturing. On average globally, humans consumed 7.7 kg (17lb) of palm oil per person in 2015. Demand has also increased for other uses, such as cosmetics and biofuels, creating more demand on the supply encouraging the growth of palm oil plantations in tropical countries.

The use of palm oil has attracted the concern of environmental groups due to deforestation in the Tropics where palms are grown, and has been cited as a factor in social problems due to allegations of human rights violations among growers. An industry group formed in 2004 to create more sustainable and ethical palm oil, through the round-table on sustainable Palm oil. However, very little palm oil is certified through the organization, and some groups have criticized it as green-washing.

In 2018, a report by the international union for conservation of Nature acknowledged that palm oil is much more efficient than other oils in terms of land and water usage; however, deforestation causes more biodiversity loss than switching to other oils.

The biggest produces of palm oil are Indonesia, Malaysia, Thailand and Nigeria. Indonesia produces biodiesel primarily from palm oil. Since agricultural land is limited, in order to plant monocultures of oil palms, land used for other culivations or the tropical forest needs to be cleared. A major environmental threat is then the destruction of rainforests in Indonsia.

Scanned with OKEN Scanner

Dehing Patkai Festival

— karabi Sahariah
(5th Sem)

The Dehing Patkai Festival is celebrated in the eastern part of the northeastern state of Assam. The Dehing Patkai Festival in Dehing is naumed after the majestic patkai range and the mischievous Dehing river. It is a once year festival held at Lekhapani in Tinsukia. It is organized by the government of Assam, providing the tourists with boundless clouces for fun and feast.

Aims of the festival :

The main aims of the festival is to Promote natural beauty and to attracts more tourists into the state at the best time of the year. It is a festival that show cases the assamese tribal culture and there are around 20 tribes that actively take part in the events at the festival.

History of the festival :

The festival was inaugurated in the year 2002 and Dr. APJ ABDUL KALAM was the first chief guest for the festival. This festival is organized by the government of Assam to Promote natural beauty and to attract more tourists into the state at the best time of the year.

Scanned with OKEN Scanner

Events at the festival :

The huge celebration incorporates indigenous assamese community fairs, tea, tours, adventure sports and golfing. The visitors at the festival can take an elephant safari and get to know about the wildlife closely. There are hugefood festivals, craft fairs, cultural functions and many other events arranged for the tourists.

The tribal people take part to exhibit their traditional dance and local fashion. One of the main aim of the festival is to preserve local and native culture and tradition. The festival also offers an outing to the second world war burial grounds which talks about the history of the past and offers the tourists with some interesting insignts on some unique facts. The food festival is important wheretribal and other delicacies are displayed to the tourists. para-sailing and kayaking are someof the adventure sports arranged for tourists.

At the end, the festival is a colorful. culturaly rich event and which encompasses planty of activities, like music, dance, traditions and culture of the people of Assam, exhibiting everything high lighting the life of the people there.

Scanned with OKEN Scanner

Tsomgo Lake

- Rohit Bose
(1st Sem)

Tsmgo Lake, also known as Tsongmo Lake or Changgu Lake is a glacial lake in the East Sikkim district of the Indian state of Sikkim, Some 40 km from the capital of Gangtok. Located at an elavation of 3753 m (12, 313 ft), the lake remain frozen during the winter season. The lake surface reflects diff-erent colours with change of season and is held in great reverence by the local Sikkimese people. Buddhist monks pro-

nosticated after studying the changing colours of the Lake. The coordinates of Tsomgo lake is 27°23'31" N and 88°45'50"E. Its maximum lenght is 836 m and maximum width is 427m. The surface area of Tsomgo Lake is 24.47 hectares and the maximum depth is 15m.

In Bhutia language the name Tsomgo is made of two words 'Tso' meaning 'Lake' and 'mgo' meaning 'head' which gives the literal meaning as 'source of the Lake'.

The lake is surrounded by steep mountains which are covered with snow during winter. During summer the snow cover melts and forms the surface source for the lake. The lake which remains frozen in winter season, sometimes ext-ended upto May, receives an anual precipitation of 1,183 mm with temperatures recorded in the range of 0-25°c. The lake is on the Gangtok Nathula Highway. Further the road to Nathula skirts the lake on the north side. The chinese border crossing is only some 5 km East-Northeast in a straightline, but by some 18 km by road.

Scanned with OKEN Scanner

The lake is the vanue for the Gurupurnima festival which is the also the Raksha Bandhan festival when the faith healers known as Shakris of Sikkim assemble at the lake area to derieve benifits from the healing qualities of the lake waters. Alpine forests cover the catchment of the lake. After the winter season ends in middle of the may, the periphery of lake has scenic blooms of flowers species of rhododendrons, primula blue and yellow poppies, irrises and so forth. Also sun in the precints of the lake are several species of birds including Brahminy ducks. Wildlife seen including Red Panda, Tourist attractions at the lake site include joy rides on decorated yaks and mules where kiosks after variety of food and drinks. There is also a Shiva temple on the bank of the lake.

As the lake is located in a restricted area it is essential for all Indians visiting the area to obtain permits In case of foreign nationals special permit is essential. Indian postal service released a commemorative stamp on the lake on 6 November 2006. The nearby habitation of Changgu was declared a border trade market in 2003.

It is one of the biggest tourism draws in the Eastern Himalaya state of Sikkim receiving around 300,00 tourists annually. The best time to visit the lake is January to March.

BIBLIOGRAPHY

Kar Devashish, Wetlands and Lakes of the World, Spring Science and Business media.

UMANANDA

The World's Smallest Riverine Island

Nibir Saharia
(First Semester)

Umananda Island is in the middle of river Brahmaputra just opposite the Kachari Ghat in Guwahati the capital city of Assam, India. The absolute location is 26°11'47"N to 26°19'63"N to 91°44'43"E to 91°75'52"E latitude and longitute. Umananda Island is also known as Peacock Island. Umananda Island is basically famous and become a visitors place because of the presence of the Umananda Develoi, which is a shiva Temple. The presiding deity of the temple is Umananda. The name 'Umananda' comes from two Hindi word's 'uma' which was another name of Lord Shiva's wife and 'Ananda' which means happiness. It is said that people worship here on the Amavasya day when it falls on Monday brings the highest bliss. The shiva Chaturdasi is the most colourful festival that is held here annually. Many devotees come to the temple. On this occasion for the worship of the deity. The surroundings of the temple is so beautiful. The beauty of the nature lovers.

The temple is so beautiful. It was built in 1694 CE in the order of King Godadhar Singha but was broken by an earthquake. in 1897. Later, it was constructed by a rich local mercent who chose to inscribe the interior part of a shiva temple with Vaishnavita slogans. The mountain on which the temple has built is known as Bhasmachala. It is also known as Bhasmakuta.

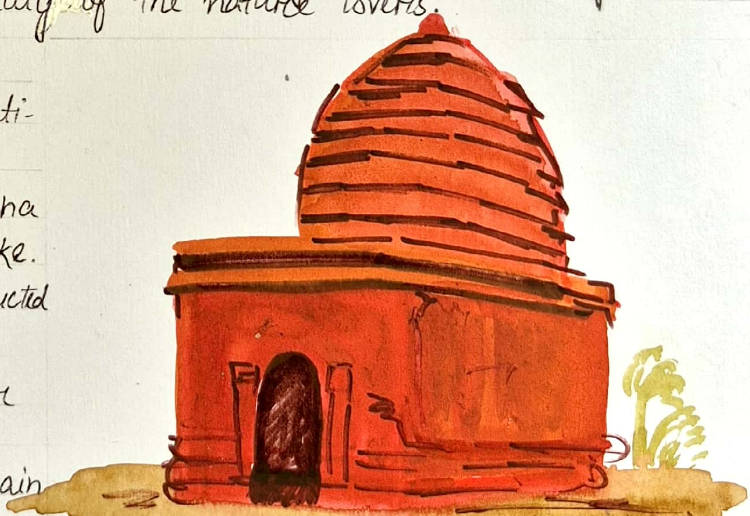

There is one more visiting place just near the Umananda Island which is known as Urvashi Island. It is a small rocks Island. Habitation of people can't be seen there as it is very small and made up of land. Various sculpture, and carving inscriptions are present in the rocks of Urvashi Island.

It is a small rocky Island. Habitation of people can't be seen there as it is very small and made up of land. Various sculpture and carving inscription are present in the rocks of urvashi Island. A large pillar is also there which has historical significance. According to archaeologists, the origins of these sculptures could go as far back as the 11th century CE. The Kalika purana states here the goddess Urvasi resides and hence the island got the name Urvasi Island. These are the significance which attracts visitors to Urvashi Island.

Umananda has one more significance other than historic and religious place. It was the home to the species of the endangered golden langur, introduced to the island in the 1980's, with the last one dying in 2020. The Umananda Island can be accessed from Sukleswar Ghat or Fancy Bazar Ghat. The best time to visit the island is in between December and January as the water level of Brahmaputra remains low at that particular period compared to the other months.

Scanned with OKEN Scanner

State Bird of Assam :

White winged wood duck

Shanka M. Kashyap
(5th sem)

The state bird of Assam, India is the white winged wood Duck (Cairina Scutulata). This large and distinctive duck is known for its white wings, dark body, and distinctive reddish-brown head. It is a rare and endangered species found in wetlands and marshes of North-east India and South-east Asia, including Assam. This large duck prefers wetlands, marshes and slow moving water bodies as its habitat. Due to habitat loss and hunting, the white duck is facing significant conservation challenges. It is found in North East India Region and it's size is 66-81 cm long.

The secretive species is only known to feed at night. It's diet consist of seeds, aquatic plants, grain, mice, snails small fish and insects. In flight white wing coverts contrast with the rest of the wings. Females are smaller and usually have more densely notted head and upper neck. The juvenile is duller and browner. It inhabits stagnant or slow natural and artificial wetlands, within or adjacent to evergreen, decidious and swamp forest on which it depends for roosting and nesting, usually in tree holes.

Historically, the white winged duck was widely distributed from from north-eastern India and Bangladesh throughout south-east Asia to Asia to Java and Sumatra. It is now extinct in Java. In India, the duck is found only in the north-eastern part of the country, with main concentration in eastern Assam and adjacent areas of Arunachal Pradesh.

P.T.O

However, in 2002, it had a population of only 800 with about 200 in Laos, Thailand, vietnam and cambodia, 150 on sumatra. Notabley in way kambas National Park and 450 in India, Bangladesh and Burma.

In India, the key protected areas for the white winged duck are Dibru-Saikhowa National park, Dihing Patkai Wildlife Sanctuary, Nameri National Park and Namdapha National park.

Scanned with OKEN Scanner

Some Dishes of North-East India

—Drupad Medhi
(3rd sem)

(1) Pitha from Assam:- Pitha is a snack that is consumed fairly frequently in Assam. Locals have pleasant Pith for morning meal while salty ones are covered in light and also tea. Rice mixed with light spices and also salty sugar is molded right into thin tubes as well as packed inside a hollow stem bamboo. The Pitha after that is fried/roasted inside the hollow bamboo stem also this gives the pitha a unique taste. One can taste this mezmerizing snack with beaten curd and molasses.

(2) Khare from Assam :- A traditional meal in Assam is never completed without the presence of Khare. This is an completely of beat dish prepared out of of the unusual combination of red rice beaten pulses as well as raw papay in addition to traditional spices.

(3) Vawksa Pep from Mizoram : This is a sumptous meaty dish to drool upon. This is Mizoram special smoked porked dish that is so softly cooked that seamlessly falls of the bones and melt in your mouth. This is favourite dish of every Mizoram household that is prepared in time of special festivals. This pork is cook in different way and this was unique. Its make earthy flavours, local herbs and fresh green veggies and leaves. All the herbs and green leaves used in the dish are localy growth in the garden by the people.

(4) Thukpa from Arunachal Pradesh :- Thukpa is known to have come from Tibet however the recipe has actually taken a trip much and also beyond and also is now favourite among Arunachal Pradesh. It is prepare with level noodles in addition to meat on regional available hill veggies. Then thuk is a compareable dish readly available right here as well as makes use hand-pulled on attack sized nodles as opposed to flat noodles. This is meassuring recipe is eaten especially during cold winters of Arunchal Pradesh to stay warm and cozy.

(5) Kheli Charra from Manipur : Kheli Charra is popular food on the roads of Manipur. The dish got its name from an old lady named Keli who used to sell spicy chick peas under the tree. It is prepared with flavourful herbs as well as flavours with chick peas being the cornerstone in it. Traditionally Keli Chana is served on a lotus leaf which contributes a beautiful dish.

Scanned with OKEN Scanner

(6) Jadoh from Meghalaya: Jadoh is popular Meghalaya meal which is prefered in the N.E Indian food curcuit of India. Jadoh is typically prepareed with Ammmbosial reice that is specialized of Meghalaya. This reice is lengthy greained; light and tinted as well as endowed with distinctive fragrance besides being deliciously low in gluten. Extreemely much oil is uthilized to prepare Jadoh which makes it reduced in calories and healthiere than other kids of Pulao Traditionally eaten in India while the vegen one is seasonal with tomato, Tinda, Jhirger, potato and also OKrea the non vegiterian Jadoh is loaded with delicious pieces of porK.

(7) Chikvi from Treipurea :- This dish is native to the state of Tripurea made with stire deep - freied bamboo shoots and sliced porK, this dish has ideal equilibrium of smokiness and also lusciousness. The porK is prepared beautifully with a lil bit of moisture in every bite.

(8) Smoked PorK from Nagaland :- Nagaland is awell known fore delicious and locals here considere porK to their main source of meat. In this dish porK are cut into small items and either be prepareed in drey on in a curey type with local active ingreedientes. The visibity of bamboo shoot inside the PorK meal highlights the intense greeat smoky flavoure. The othere ingreedients like akuni and anishi (fermented soya been and ferermented leaves of the yam) are includes the porK to draw out different taste.

(9) Kado KoRati from SiKKim :- This vegetables pancake is one of the famous dishes of SiKKim originateng in Nepal. This pancakes is enjoyed by local siKKim. People with tomato achare and various othere pickle options. The unique aspect of this pancakes is that the main is considered very good for health. This fingere milet is also called Kodo in SiKKim. Ghee and sugar are added to it to make it reichere and tastiere.

Why ethnic violence in India's Manipur has been going on for three months

– Kalyani Baruah
(3rd Sem)

At least 150 people have been killed since May in ethnic violence in Manipur, a remote state in Northeast India with a history of tensions between tribal groups.

Soldiers were rushed in from other parts of the country to contain the violence and months later a curfew and internet shutdown remain in force in most parts of the state. Thousands of guns were stolen when the unrest began, and militia groups on both side of the state's ethnic divide are hunkering down for a protracted fight.

The violence broke out in Churachanpur, a town just south of the state capital Imphal on May 3, following a Kuki-led tribal solidarity march in ten of the state's sixteen districts. As the Meithei organised counter-protests and blockades, clashes spread across Manipur. Women were part of the some of the mobs. In some cases, they blocked soldiers trying to interference, in order to shield Meitei men conducting attacks.

Thousands have been injured and more than 60,000 displace in the violence; more than 12,000 have fled to the neighbouring Mizoram state. Hundreds of houses, places of worship and vehicles have been vandalised, and thousands of weapons stolen from government arm...

Numerous serious cases of sexual violence by Meitei men, militias and militants against Kuki women have also been reported; and all available evidence points to the widespread use of sexual violence as part of the ethnic conflict.

Fake news about a Meitei women's rape in a Kuki-dominated area provoked a violent reaction from the Meitei community. A video went viral online on July 19th showing a mob of Meitei men parading and groping two complete naked Kuki women on a rural road before taking them to a field, where one of them was reportedly raped.

The video triggered outrage throughout India, while protesting community organised in various cities. Responding to questions from television

news channel, Manipur Chief Minister N. Biren Singh acknowledged that there have been "hundreds of such cases."

The government has been unable to bring the situation under control, despite taking drastic measures. The State Government shut down the internet, imposed a curfew and authorised all district magistrates to issue "shoot-on-sight orders" in "extreme cases".

The federal government dispatched some 50,000 security personnel, most of them from other regions. It also set up unified command for the various security forces deployed in the state. But all this action was to little avail. Manipur is now divided into exclusive ethnic zones, with the dominant, largely Hindu Meiteis concentrated in the valley where the state capital sits and the mostly Christian Kukis living in the surrounding hills.

Security forces helped towards evacuating the Kukis living in predominatly Meitei areas and vice-versa. They now patrol the buffer zone created in between, while the militias that have formed on both sides dig trenches and wait for an opportunity to attack. The state police force, which like the rest of the local administration is made up largely of Meiteis, has also been segregated, with Kuki members either being transferered or spontaneously fleeing to Kuki areas. Just over two months into the crisis, the physical and emotional seperation of the communities is total.

International concern about the Manipur violence has been muted so far, through on the July 13th the European Parliament passed a resolution asking the Indian Government "to take all necessary measures and make the utmost effort to promptly halt the ongoing ethnic and religious violence. The resolution also asked the government to end the internet shutdown to grant unhindered access to journalists and international observers.

<u>Why did the latest violence start?</u>

The dispute stems from animosity between Manipur's Meitei majority and the Kuki-Zo, one of several tribal groups in the state that make up by 16% of its population. The Meitei are predominately Hindu and largely live in Capital Imphal and the prospereous valley around it, while the mainly Christian Kuki-Zo usually live in scattered settlements in the state's hills. Long standing tensions between the two communities have revolved around competition for land and public jobs, with rights activities accusing local leaders of exacerbating ethnic divisions for political gain. Things came to a head in May over plans to recognise the Meitei as a Scheduled Tribe (ST), a status already confererred upon the Kuki. The ST status would grant Meitei government jobs and colleges admission leading to Kuki-Zo protest.

Tripura : Geographical Profile

— Rohan Ghosh
(3rd Sem)

The state of Tripura, with a geographical area of 10,491 sq. kms is predominantly by hilly region. It is surrounded on all sides by deltaic basic of Bangladesh except for a small part in North-East which adjoins Cachar district of Assam and Mizoram.

HILL RANGES : The state is situated between 22°7' and 24°2' North latitudes and 91°0' and 92°0' East longitudes with the tropic of cancer passing through it. The state has three distinct physiographic zones – (i) hill ranges (ii) Undulating Plateau land and five major hill ranges traverse the state in roughly north-South direction and continue Southward into Chittagong hill tract. Narrow valleys seperate these ranges generally 20 Km wide. The easterenmost range is Jampui, being successively followed to the west by Unokoti – Sakhantiang, Longthorai, Atharamura – Kalajhari and Baramura - Deotamura. The highest peak lies at Bethliangchhip 975°36 m above the sea level.

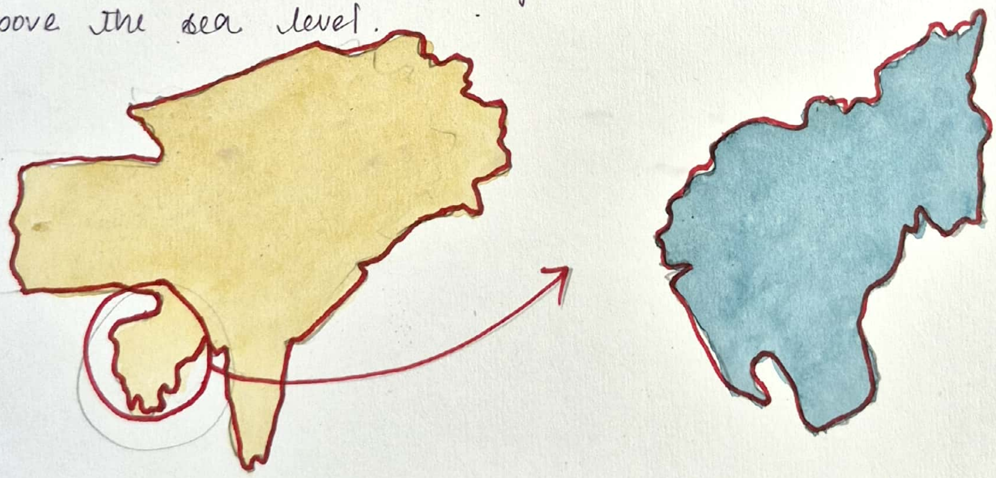

CLIMATE : The climate of Tripura exhibits a strong seasonal rhythm. The state is characterised by a warm and humid tropical climate with five distinct seasones, namely, spring, summer, monsoon, autumn and winter. Spring starts from late mid – Pebruary and continues till mid-March. Winter returns if there is rain a fresh in mid-February. Summer season starts from middle of March and reaches its peak in April – May. Pre-monsoon rain is always experienced after Jhum harvesting in the hills in March – April. Ocassionally there is hardly any gap

between pre-monsoon and monsoon rain. The record maximum Temperature is 35.60°C. The monsoon generally breaks in the later part of May or first week of June and last till September. Winter sets in from November and is severe in the month of January when minimum temperature recorded is 4°C in January 1995.

RAINFALL: A more sensitive element of Climate is the variation in rainfall. It various not only from place to place or from year to year, but also between seasons. Annual rainfall ranges from 1992 mm to 2855 mm. The rainfall generally increases from Southwest to Northeast. There is a big gap in the rainfall content in Southern and central part around Amarpur, which is surrounded by 1500 mm isohytes. The northeastern part of the state around Dharmanagar gets maximum rainfall.

? Did you know:-

"World's Wettest place is in Meghalaya - Cherrapunjee."

"Mizoram Pukzing cave is believed to be carved by a hairpin."

"At the Longwa village in Nagaland one can be at two places at once."

Scanned with OKEN Scanner

NORTH-EAST INDIA: AN UNDERDEVELOPED REGION. WHY?

- By kausik kr. kayastha, (5th Sem)

North-East India is a part of India that shares almost 98% of its borders with other countries and only 2% of its area with India. It occupies about 8% of the geographical area in India. The NE region accounts for only 5% of India GDP and has contiotenly lagged in growth compare to other parts of the country. This study aims to find the major cause of this underdevelopmend and way the forward for region.

In this article we will study the present situation of key sectors of economy and the major causes of backwardness of the region—

1) Agriculture:

North East India occupies about 8% of the total Geographical area of India yet it occupies only about 3% of the total net sown area of country. In 2014-15 only 69% of the cultivate land was under sown area in the region as against the national average of 77%. The low yield crops and lack of irrigation facilities as well as low wages of fertizer points towards primitive agriculture practices being followed in the region which will go along way in enhancing production and inproving the well being of a large majority of people who are engaged in agriculture activities.

Infrastructure:

Power: Electricity generation and power supply is a critical component of development of any area. However NE regions a power defficient are with net deficiency of 27% with Sikkim and Meghalaya being the only with a net defieit less than national average. At present the status are not being able to meet their existing power requirement and establishment of industries because of this issue.

Banking: Banks foam the backbone of any economy and play a role in development of the nation. However in 2018 in NE region have 10282 banks. The total credit given by sheduled commercial banks was only RS 747 billion which less than 1% of the total credit given by country. This region have lack of banking facilities for agriculture and there is a need to push for greater banking facilities in agriculture and rural areas.

Telecommunication and internet:

It has become the lifeline of business and industries along with educations to healthcare. It play a greater role in development of a rural areas. It is a sad fact that all the state in the region rank very poorly

in index. This is not good sign. There is an urgent need to established the required facilities so as to connect the remote areas of the region and make them a part of India's digital revolution.

Transportation:

It is a basic infrastructure and is a key parameter for the success of economy. But only 32% of the total roads in the area are surface. Yet roadways are one are where the region is better of compared to other aspect of infrastructure.

The railway network is very Bad in this region except Assam. The other state still remain fairly disconnected from Indian railway network. As such is a need to give an increased push to railway routes to this region.

Air connectivity is also not very good condition. Most of the airports having very few sheduled fight. In this region especially in terms of attracting forign tourist so is very important to established a proper connectivity.

High potential area:

Mineral: It is very okey natural resource that have play a role to developed the country. It have granits, limestone, teranium, china clay, Marble, natural gas, oil etc. The region is rich in nature resource but there have no any sustainable development policy to protect this resources for the country.

Tourism: It is a most important industries in the world. The NE region have a unique tropography as a very popular tourist destination. The region have kaziranga, Mazuli, Meghalaya, Namdapha etc and many others site. The total no of tourist visit region is 0.5% which is very poor. It is time to develop infrastructure and market to attract the tourist for this region.

NE India is a region with a large biodiversity hotspot. The region is home to the tribal people of the region have also presenue the medicine plants and silkworms, mugasilk, other golden silk ect industry are found. But this have remains un-tapped. So, we take action to make it profitable for the country.

Border trade:

NE india have a unique geographical location. It shares 98% of the boundary to other country. This region make relation to indo-

Bangladesh, Mayanmar, Bhutan borders to trade with other. It is essential to upgrade the facilities through out the region for better treading facility and able to productions of good which exported through the region.

Policy Intiative by government:

The government of India come up with look east policy in 90's to promote trade with region. In 2014 this has been replaced which expand the scope of the policy. The India govt ministry and departments, most of the are which still ~~sat~~ a saseient stage and there is need to sustained efforts and took part to achieve the goals of the policy.

Conclusion:

India is a forest growing major economic of the world. But there are a number of step to take by the government for the NE region. There is a need for continuous efforts to ensure the success of this region. The focus for NE India to be ensuring a complete socioeconomic development that will not only bring economic growth. But also preserve the unique tradition and culture of this region. It is essential to exploit the natural and minarals natural resources of this this region for the sustainable manner and development of the North East India.

? Did you know:-

"Nagaland has the last surviving headhunted tribe"

Scanned with OKEN Scanner

Loktak Lake

-Dibyajyoti Nath
(1st Semester)

Loktak Lake is a fresh water lake at Moirang in Manipur. It is the largest fresh water lake in South Asia. It's with a surface area varying from 250 squre km to 500 square km during the rainy season with a typical area of 287 square km. It is famous for the "Phumdi" (heterogeneous mass of vegitation soil and organic matter at various stages of decomposition) floating over it.

Topography of the two river systems which drain the Manipur state - Barak river and Manipur river. The Manipur river flows through the Manipur valley. Loktak Lake is fed by the Manipur river and several tributaries.

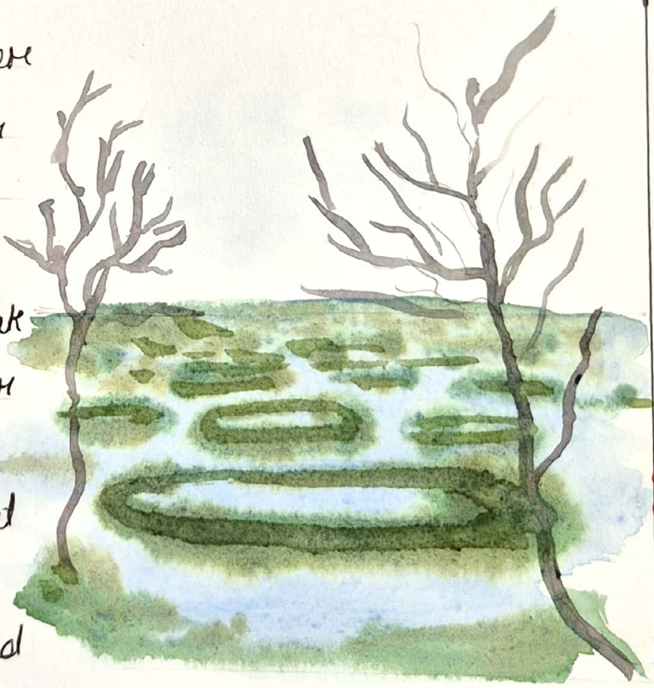

A rich biodiversity with habitat heterogeneity has been recorded during a scientific survey carried out between January 2000 and December 2002 in different habitat patches of the lake. The lake's rich biological diversity comprises 233 species of aquatic macrophytes of emergent, submergent, free floating and rooted floating leaf types.

Scanned with OKEN Scanner

The southern part of Loktak Lake forms the "Keibul Lamjao National Park" which is a continuous mass of Phumdi occupying an area of around 26 square km. Two thirds to three fourths of the total park area is formed by phumdis. It is famous for two deer species. Brow-Antlered Deer and the Dancing Deer.

Loktak Lake is used for generating hydropower, water supply and irrigation methods. It plays a very essential role in economical status of the state of Manipur as the livelihood of fishermen living around the place depends on the lake. Around 100000 of the population is dependent upon this lake for water use. People of Manipur celebrate Loktak Day every year on 15 October at the periphery of this Lake. From the past many years. This Lake plays an important role in 55 villages surrounding it. It is the basic source drinking fresh water and for domestic use.

? Did you know:-

"Nagaland holds the record of the world's largest electric guitar ensemble."

Name : Nishita Deka
B.A 5th Semester
Geography Department

Scanned with OKEN Scanner

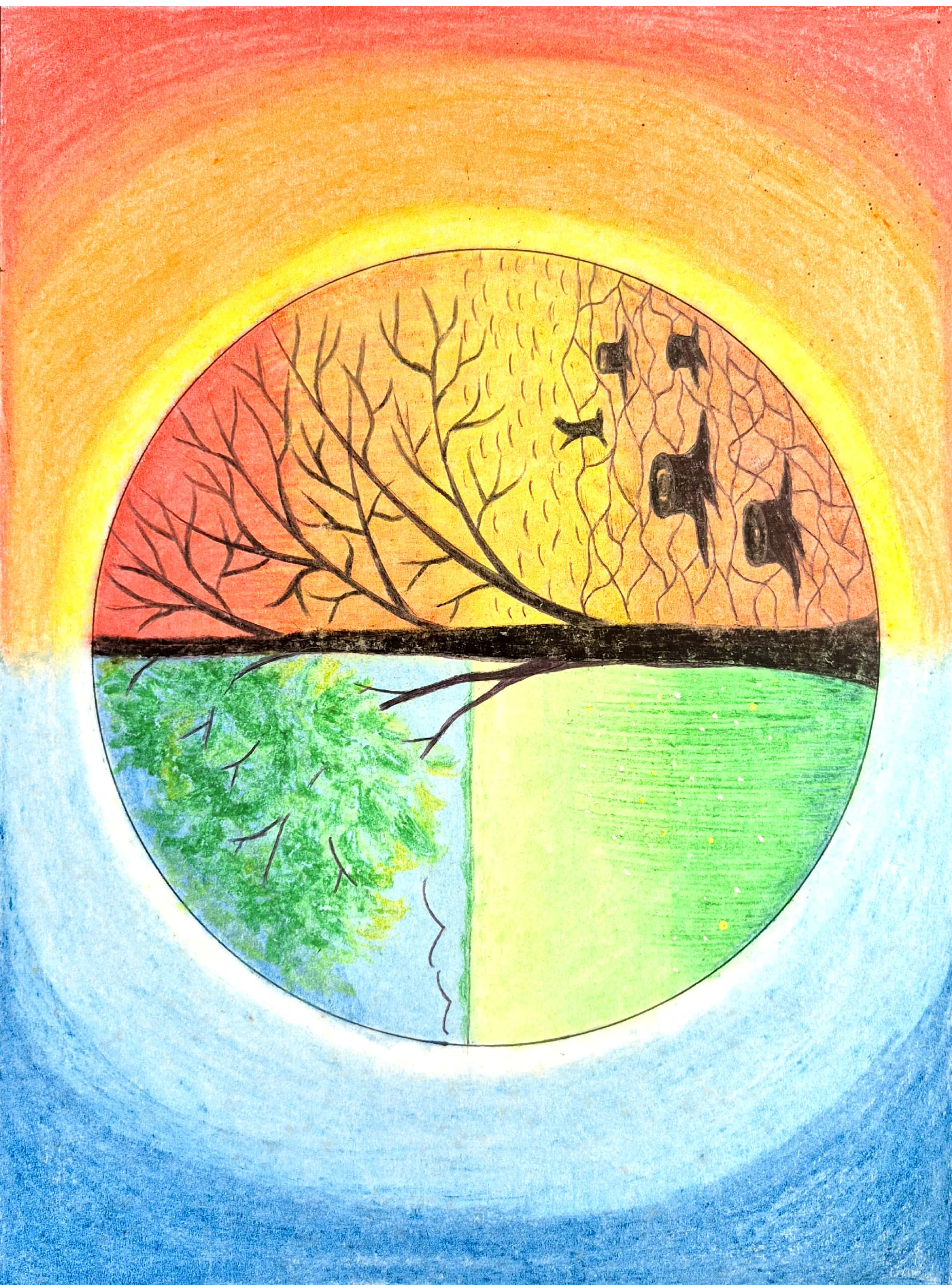

Scanned with OKEN Scanner

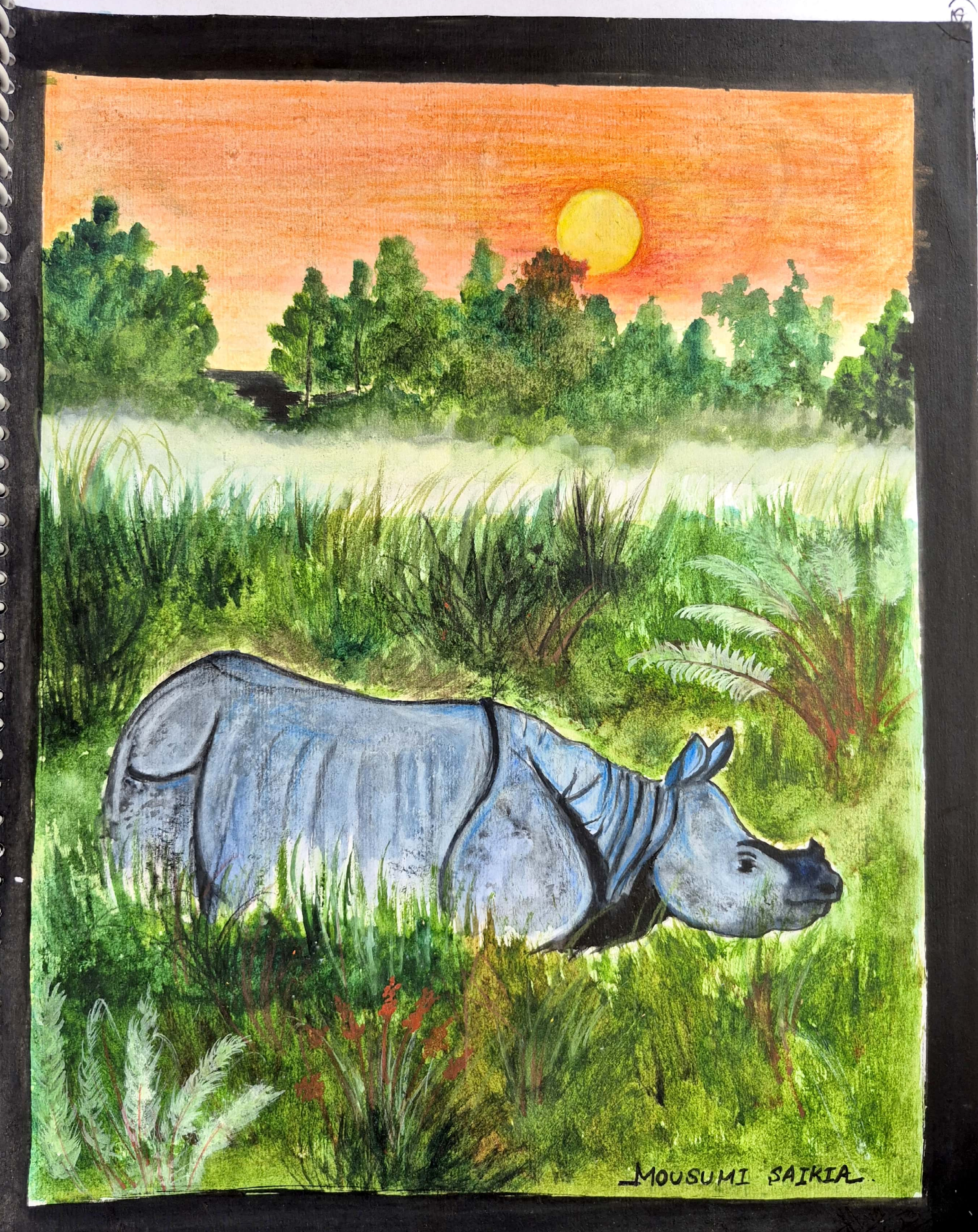

Scanned with OKEN Scanner

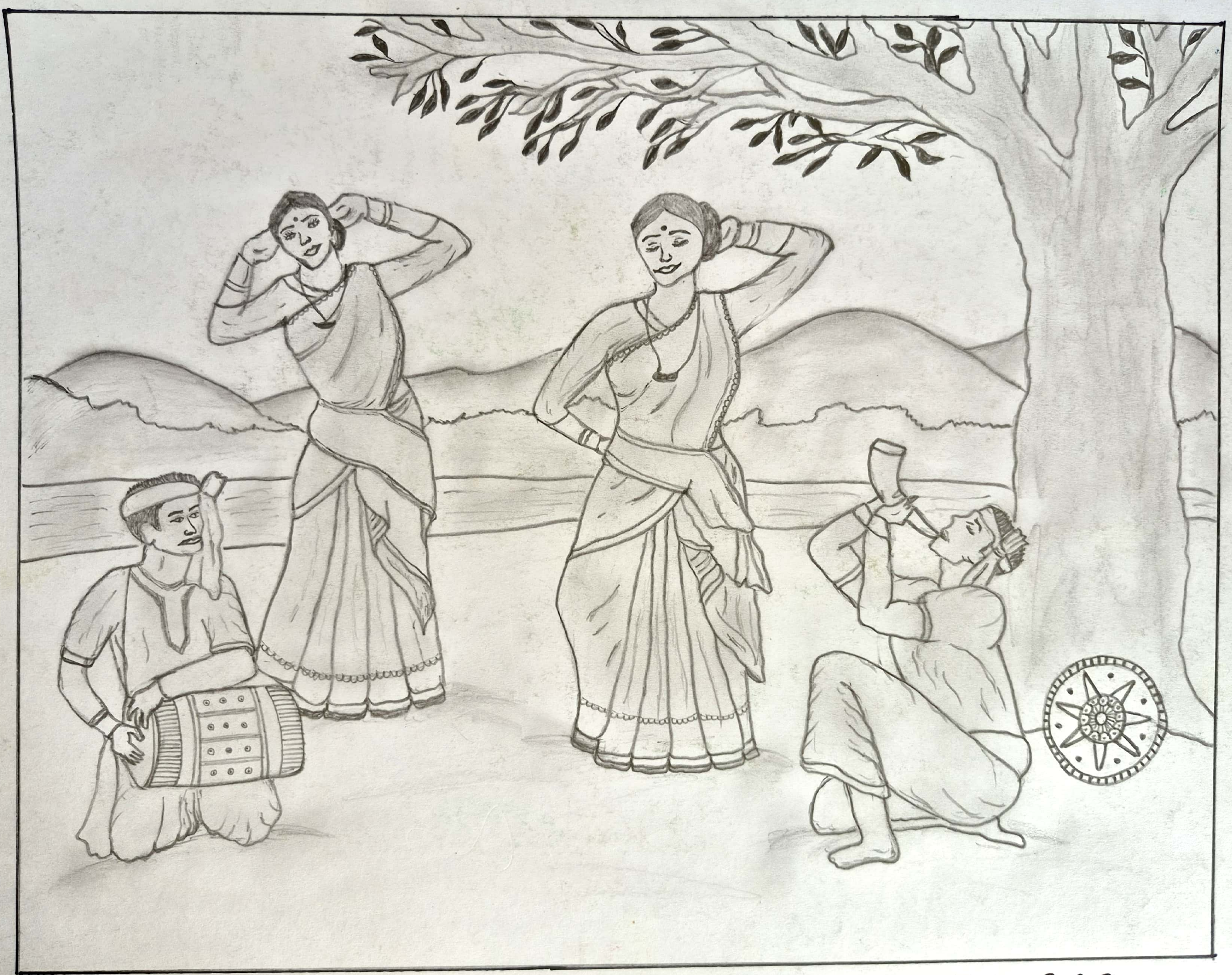

অংকন- দুলুপ্ৰিয়া দেৱী (তৃতীয় যাণ্মাসিক)

अंतः अस्ति प्रारंभः

Scanned with OKEN Scanner